N:r 18. ÅRG. 36. 25 NOV. 1931. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MARANA TA.

I aposteln Pauli sista hälsning till församlingen i Korint i hans första brev finna vi dessa ord: Marana ta, som av somliga återgivas med: Du, vår Herre, kom! och av andra med: Herren kommer.

Marana ta tror man vara ett hälsningsord, som de första kristna använde som ett slags lösenord inbördes. I den tid, som då var, när Jesu bekännare voro trängda på alla sidor, blev för dem det saliga hoppet, löftet om Herrens tillkommelse, det säkra och fasta ankare, som nådde innanför förlåten, där det var tryggat i den himmelske Översteprästens vård. Så ägde de en full förvissning om, att de en gång efter alla tiders stormar skulle nå den lugna hamnen. Därför hälsade de varandra med dessa ord: Marana ta, Herren kommer.

För oss, inpå vilka tidernas ände har kommit, som sålunda leva i tidernas aftonskymning, bör det vara kärt, att använda samma hälsning inbördes.

Det är en hälsning, som har uti sig en väckande innebörd. Vår Herre kommer. Äro vi beredda att möta honom? Ha vi måhända låtit överväldiga oss av sömnaktighetens ande, så att vi somnat in så djupt, att vi ej märka de varnande tecknen, varpå vår tid är så rik. Frestelserna, som mötte vår Frälsare i öknen, möter nu hans lärjungar: att vinna denna världen, att njuta av denna världen och vinna storhet i den. Och dessa frestelser komma liksom då under ett förrädiskt sken, så att hjärtat lätt blir fångat. »Vad jag säger, det säger jag till eder alla: vaken», så lydde Jesu varnande ord till hans första lärjungaskara, så lyda de ock nu till oss, som denna tid vilja följa honom.

Herren kommer, är ett mäktigt väckande budskap också till de människor, som vandra främmande för sin Gud. Herren säger att vid tiden för hans ankomst skall ångest komma över folken. Något av denna ångest

finnes hos varje världsmänniska, och det är därför, som budskapet om Herrens ankomst äger uti sig en mäktigt överbevisande kraft. Låt det därför bliva förkunnat för människorna, att Herren är nära.

Herren kommer, har också en starkt manande innebörd. Aposteln Paulus skriver till korintierna: »Jag nitälskar för eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru, men jag fruktar, att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.» Ja, han påpekar i sitt brev till efesierna, att Kristus ville själv »ställa fram församlingarna inför sig i härlighet utan fläck och skrynka och annat sådant, fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.» Skola vi bliva passande att vara brud åt en sådan brudgum på hans stora högtidsdag, måste vi i kärlek växa i alla stycken upp till honom, som är huvudet, Kristus. Växa till, fullkomnas, så att det må komma därhän, att han »på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro.» Herren kommer, och han kommer snart. Skall hans brud då vara klädd i sin skinande vita skrud? Vi behöva påminna varandra, att Herren kommer.

Men denna hälsning innebär ock en kraftig uppmuntran. Vi se, hur dagen nalkas. Visserligen är det ägnat att injaga bävan och skräck hos Herrens klena hjord att se, hur fienden rustar sig till allt skarpare angrepp på Guds folk. Hela den mot Guds rike främmande världen sammanföres till en allt starkare enhet och arbetar efter en allt mer målmedveten plan för att göra Guds verk i världen om intet. Med feberaktig iver ske förberedelserna för att kunna mottaga den man, Satan skall uppväcka för att tjäna som hans verktyg i den sista stora striden mot Gud och hans Krist. Då blir budskapet, att Herren kommer, och att han skall strida för sitt folk, så outsägligt ljuvligt.

Den dagen är den stora frälsningsdagen för alla, som vänta honom. Det är förlossningens dag, ty det är Herrens Jesu dag. Och kan det väl givas något större än att få se honom själv, som han är i sin nåds härlighet i sin kärleks härlighet, att få äga honom själv, att vara i evig, salig förening med honom, vännen framför andra vänner. Då får själen i salig kärleks smärta med Tomas utropa: O, min Herre och min Gud.

Advent är inne. Advent säger oss, att Kristus kom en gång att genom offret av sig själv borttaga mångas synder, och advent säger oss ock, att han för andra gången skall låta se sig utan synd, till frälsning för dem, som förbida honom.

Den ständigt nya adventshälsningen lyder: Marana ta. Herren kommer. Vår Herre, kom!

Erik Folke.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Från Västra Honan-distriktet.

»Bedjen jämväl för oss, att Gud må åt oss öppna en dörr för ordet, så att vi få förkunna Kristi hemlighet.» Kol. 4: 3.

I ett föregående brev nämnde jag, att vi under vintern och våren 1931 hoppades få röra oss mera fritt och arbeta ostört i det under de närmast föregående åren så

Foto: Olga Styrelius.
Brudparet Aspberg.

oroliga västra Honan-distriktet. Detta vårt hopp gick också i uppfyllelse. Tack vare det målmedvetna uppspårandet och utrotandet av alla i trakten, som haft det minsta med rövarna att skaffa, ha vi alltfort lugnare än det varit på många år på denna del av vårt fält. En sorglig händelse i samband med kampanjen mot röveriet, som belyser de frestelser den kinesiska ungdomen utsättes för under orostider, måste jag omnämna. En ung man, f. d. församlingsmedlem och elev i vår gosskola i Juicheng, blev för ett par månader sedan gripen i sitt hem och skjuten av myndigheterna, därför att han tidigare haft oklara förbindelser med rövarna. Han uteslöts från församlingen av denna orsak, men vi ha ju hoppats, att han skulle komma tillbaka. I hans och många andra liknande fall är det nog yttre påtryckning och hot från rövarnas sida, som gjort att de blivit vilseledda och fått sluta som ogärningsmän.

Det är tio år sedan evangelium på allvar började predikas i v. Honan, men på grund av ständiga krig och rövares framfart har arbetet hittills varit så gott som helt och hållet begränsat till städerna Shanchow och Ling-pao och köpingen Chüchchow samt landsbygden närmast intill dessa platser. Då det nu blivit möjligt att arbeta mera ostört än hittills, så ha vi försökt utnyttja tillfällena att »bryta ny mark». Och sådan ha vi gott om i v. Honan. Då jag med dessa rader ville särskilt uppmana våra missionsvänner att låta vårt arbete i v. Honan bli föremål för särskild bön, så skall jag ge en kort översikt av de ännu oevangeliserade områdena. *Öster* om Shanchow utbreder sig en över fem svenska mil bred, delvis rätt bergig högslätt med många köpingar och byar längs järnvägen. Tidigare har nog en och annan kolportör besökt några av dessa platser, men ingen kristen finnes på hela detta stora område. Under våren d. å. verkade två kolportörer tidvis i byarna öster om Shanchow, och i höst ha vi förhyrt en lokal i den stora köpingen *Huihsingchen*, en knapp mil öster om S. Ända sen missionens början ha missionärerna farit över Gula floden vid denna köping, då de rest mellan Honan och Shansi. Då vi ännu inte ha något predikotält för v. Honan, hyra vi tillfälliga lokaler för att med dem som bas sprida bibeldelar och predika i de närgränsande byarna. Folket i köpingen får också tillfälle att om söndagarna och vid afton-

gudstjänsterna varje vardag regelbundet höra Guds ord.

Söder om Shanchow ligger en flera kv.-mil vid högslätt, som nu i många år varit ett tillhåll för stora rövarskaror. För några år sedan döptes en kvinna från köpingen *Tsaiyüan,* tre mil söder om Shanchow. Nu ha vi fyra kristna där, och många äro påverkade av evangelium. Under våren såldes flera tusen evangeliedelar på södra landsbygden och under sommaren har en evangelist bott i köpingen i en förhyrd lokal. Intresset är mycket stort och vi ha nu beslutat att inteckna en lokal i Tsaiyüan, som således blir fast predikoplats med gudstjänster varje söndag. Församlingen i Shanchow bidrar med hälvten av inteckningssumman, och vi hoppas med tiden få en livaktig församling där.

Mellan Shanchow och den tre mil västerut belägna staden Lingpao ha vi en bördig lågslätt, knappt en mil bred, med många och stora byar. Under våren såldes några tusen evangeliedelar även där, men i stort sett kan man räkna hela slätten till den obrutna marken, som väntar på att bli upparbetad.

Rakt *söderut* från Lingpao går en bördig floddal och i denna drygt två mil från L. ligger den blomstrande köpingen Chüehchow. Här samlas varje söndag flera hundra personer till gudstjänst, och flertalet av de nära tvåhundra församlingsmedlemmarna ha gått hit i stället för till Lingpao, där kapellet de senaste två åren använts av militären, så att gudstjänsterna måst hållas ute i det fria. Varje onsdag hållas möten på två predikoplatser respektive en mil öster och väster om Chüehchow. Med glädje kunna vi konstatera, att många av sökarna där blivit intresserade genom nödhjälpsarbetet under de två sista åren. En dryg mil sydost om Lingpao stad, i köpingen *Hsiawei,* hoppas vi också få öppna en fast predikoplats denna höst.

Komma vi så till landsbygden *väster* om Lingpao finna vi en sträcka om sju mil innan vi komma till närmaste missionsstaion, staden Tungkuan på gränsen till Shensi. Detta stora område är en veritabel öken i andligt avseende. Tre mil från Lingpao ligger staden *Wenhsiang, den enda staden på S. M. K:s fält, där vi ännu inte ha någon verksamhet.* Helt nyligen har järnvägen dragits fram dit, och innan årets slut lär den bli färdig ända fram till Tungkuan. I fjol skickade vi två kolportörer till Wenhsiang för att sprida traktater och evangelier, men efter ett par veckor utbröt ett krig som omöjliggjorde deras verksamhet. Under våren detta år sände vi ånyo dit två män som verkade där en månads tid. Nu ha vi beslutat att förhyra en predikolokal i Wenhsiang och således få igång fast verksamhet i staden och en bas för arbetet utåt. Kineserna kalla arbetet på dessa nya platser k'ai-kuang (öppna ödemark), och det är det i sanning. Av ovanstående beskrivning framgår, att västra Honandistriktet är femton svenska mil långt, och bredden kunde man gott räkna i flera tiotal mil, om man tänker på det område, som är helt oevangeliserat. I staden Lushih, nio mil söder om Shanchow, har dock arbete upptagits av evangelister från Mienchih distriktet.

Under en tid av svår nöd i yttre avseende: krig och hungersnöd, pest och översvämningar, har Gud på ett underbart sätt öppnat en vid dörr för evangelii predikan på vårt fält. De yttre hinder som oron åstadkommit ha nu bortröjts och folket är överallt vänligt stämt och mottar ordet med glädje. Men i och med att de många dörrarna »till stor och fruktbärande verksamhet» öppnats för oss, bli vi mer och mer varse huru små våra egna utsikter och resurser äro att ens något så när utnyttja de rika tillfällena. Det är kinesiska medarbetare vi behöva, medarbetare fyllda av Guds Ande och med ett brinnande nit för själars frälsning. Skall det lyckas för oss att på de ovan nämnda nya platserna vinna syndare för Gud, så kräves eniga, förebedjande och styrkande församlingar i Kina och missionsvänner i hemlandet. Och i käns-

lan härav ville jag be om *särskild förbön för det banbrytande evangelisationsarbetet i västra Honan.*

Bibelkurser om två veckor å vardera platsen höllos under våren i Shanchow och Chüehchow, på den förra platsen av kineserna själva, då jag var upptagen med en liknande kurs i Juicheng. I Chüehchow var det över etthundra deltagare under kursens andra vecka. Hungern efter att få tränga djupare in i Guds ord är stor bland de kristna, men endast en bråkdel av behovet kan tillgodoses f. n., då vi äro så få utländska arbetskrafter. I detta, att genom undervisning i Guds ord rota de kristna i sanningen, och genom initiativ och medel befrämja evangeliseringen av ännu obearbetade områden, torde missionärens blivande betydelse och uppgift ligga för en lång tid framåt ännu i detta vidsträckta land.

Vid vårens stormöten döptes tio personer i Shanchow och tjugu i Chüehchow (Lingpao).

Nu stå höstens stormöten för dörren, och bibelkurser ämna vi ha så många vi hinna med. Enligt konferensbeslut ska vi också ha en särskild kurs för att inskärpa söndagsskolans betydelse.

Under vårterminen hade vi också glädjen att kunna öppna en gosskola i Chüehchow och en flickskola i Lingpao. Även i höst ha de kunnat öppnas med c:a tjugu elever i varje skola. Den befarade inblandningen från myndigheternas sida ha vi ej haft känning av ännu åtminstone.

Till sist något från *Pinglu.* Av flera anledningar ha vi funnit det lämpligast att t. v. bo här i P. på norra sidan av Gula floden. För arbetet är det likgiltigt om vi bo här eller i Shanchow, så länge även Juicheng måste tillses av den som förestår västra Honan. Även här i P. gäller det att bryta ny mark. Hela tre mil västerut mot Juicheng ha vi ett oevangeliserat område med många stora byar, och österut är ej mycket gjort heller. Byarna inom en mils avstånd från P. ha nu fått besök av evangelisterna upprepade gånger. Men ännu ha vi inga landsbor, som vi kunna räkna som verkliga sökare. Bland stadsborna däremot äro några som synes på allvar vilja bli kristna. Bland dem är en man, som varit ivrig buddist i tjugu år. Han har nu överlämnat alla sina buddistiska böcker åt evangelisten och vi tro att han är uppriktig. I början ville han bara disputera med oss och blev nästan ond när vi ej gåvo honom rätt i hans kritik av vår »lära», men hur det var kunde han ej låta bli att komma på gudstjänsterna, och nu har han helt kommit över på vår sida. Må Herren göra honom till en nitisk lärjunge!

Sen min hustru kom hit ha vi också kunnat börja arbeta bland kvinnorna här i P. Fast arbetet bland dem är alldeles nytt, är det redan mycket lovande och uppmuntrande. Vi ha en i Yuncheng utbildad bibelkvinna till hjälp i kvinnoarbetet. Hon är en sannskyldig »brand, ryckt ur elden», f. d. opieslav, morfinist m. m. — Under sommaren ha vi fått större utrymme på stationen, bl. a. ha vi kunnat utvidga kapellet, så att det blivit dubbelt så stort som förut.

»För övrigt, käre bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hava framgång och komma till ära.» 2 Tess. 3: 1.

Johannes Aspberg.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Pucheng, Tungchow och Tungkwan stationer.

Rapport för januari—juni 1931.

Av *Nils Styrelius.*

Forts.

Stormöten ha under våren hållits i San-ho-kou, Tung-kwan, Chao-i, Ti-hu, Lung-chö, Shuang-chuan, Pucheng och Tung-chow inalles på åtta platser, vid vilka det varit möjligt för oss att närvara. God tillslutning ha vi haft vid alla mötena men kanske synnerligast så vid P'uch'eng och Tung-chow-mötena, vid vilka vi på den förstnämnda stationen hade trettio

dop och på den sistnämnda tjugofyra. Vid Pucheng-mötet hade vi också den stora förmånen att ha hos oss vår missionsföreståndare C. F. Blom, som bidrog med mycket andligt gott.

Under våren ha 13 läskurser hållits på lika många platser, särskilt för kvinnor och barn. De flesta ha pågått en månad, men någon två månader. De ha varit ett slags nödhjälpsverksamhet och avsedda att hjälpa nödställda särskilt gamla och barn, vilka erhållit ett eller två mål hirsvälling om dagen samt regelbunden undervisning i kristendom och i läsning. Från flera håll ha vi fått höra, att denna undervisning fått vara till välsignelse.

I tältarbetet ha vi även denna vår fått se frukt, synnerligen så i Tungchow-arbetet, där vi som en följd fått en ny predikoplats i den by där vi verkat. I den by i Puchengdistriktet, där vi först satte upp tältet, var ett kraftigt motstånd, som ytterligare förvärrades, då både den byns och grannbyns byfogde, som båda visade stort intresse för förkunnelsen, blevo ihjälslagna, då de en dag voro på väg till staden. Denna händelse begagnade motståndarna till sin förmån, så att bröderna ansågo det bäst att flytta tältet. De hade då varit där en månad, varför budskapet redan utgått till alla som ville höra. De säga, att det är åtminstone en, en kvinna, som tror och som säger sig vilja tro vad det än skall kosta. Vi flytta nu tältet korta distanser, så att de som komma till tro skola ha meningsfränder ej allt för långt borta. Vi ha funnit det vara en hjälp för de nyomvända. I den andra byn funno de mer mottaglighet, och där voro de kvar tills veteskörden kom, då båda tälten togos ned.

På grund av alla kurser, som hållits både på stationerna och i distriktet samt på grund av de många barnen i skolorna, ha alla krafter, både infödda och utländska, varit synnerligen strängt upptagna, och det har haft sina problem att få ledare och krafter för allt. Missionsbilen har varit oss till stort gagn denna tid. Vi ha kunnat utan för stor tidsspillan komma fram och åter mellan stationerna allt efter som behoven ha uppstått. Vi ha ämnen för mycken tacksägelse för all nåd, erfaren under den gångna våren, t. ex. att alla dessa barn i skolorna, komna från lika många hem med risken att de kunna föra med sig smittosamma sjukdomar till skolan, fått vara friska, så att vi ej i förtid måst stänga, att inte pesten detta år skördat på vår teg vare sig utlänningar eller kineser, att vi ej blivit störda av onda människor vare sig i stad eller på land utan fått fortsätta i frid, att Herren förökat skaran av dem som tro, att Guds Ande så märkbart verkat både bland barn och äldre, att hungersnöden något lindrats och att vi kunnat med medlen från utlandet hjälpa ganska många, att inte mannen jag körde över med bilen blev dödad eller så vitt vi veta fick något men för livet, att inte något av våra tält ha förstörts, så som det t. ex. skett på en grannstation, där det brann upp, att de tre kolportörerna fått ostörda gå omkring i distrikten med frälsningens budskap, att Herren givit oss så mycken glädje i arbetet. Många, många fler kunde nämnas, men jag ville ock nämna ett par böneämnen: Mera andligt djup och större överlåtelse åt Herren av hans barn, flera osjälviska och nitiska ledare bland kineserna, samt Guds Andes utgjutande över det myckna utsådda Gudsordet i våra distrikt.

Vi Puchengbor ha i vår tillbringat ungefär halva tiden i Tungchow, dels på grund av svårigheterna vid Jul dels ock för arbetets skull, men eftersom vi så lätt kunna komma fram och tillbaka har intet behövt försummats i Pucheng.

Chiehchow, Sha., North China,
via Sibirien, den 10 sept. 1931.

Till alla vänner som tänka på oss och bedja för oss.

»Men I, mina älskade, uppbyggen eder själva på eder allraheligaste tro, bedjande i den Helige Ande, och behållen eder i Guds kärlek och vänten vår Herre

Jesu Kristi barmhärtighet till evigt liv.» Jud. v. 20, 21.

Dessa Skriftens ord läste pastor Ching denna morgon för oss, hemmets folk, i gamla kapellet och lade oss varmt på hjärtat att leva därefter. Det är en härlig maning till alla Guds sanna barn. På länge hade jag ej sett denne käre i Herrens tjänst grånade kämpe, nu 76 år. Sent i går kväll, då jag skulle gå till vila, knackade det på min dörr och vem står därutanför om icke pastor Ching. Han ämnade sig till Yuncheng på presbyterii sammanträde nästa dag. Det är särdeles dyrbart att möta de gamla pilgrimerna, som närma sig det eviga hemmets port. På f. m. i dag har pastor Ching besökt några av sina bekanta här i staden och sitter nu hos oss och äter en skål köttsoppa innan han beger sig av på den två svenska mil långa färden till Yuncheng. — Några minuter senare. — Nu har pastor Ching stående i mitten av mitt rum, tillsammans med vår trotjänare »Eleasar», i en innerlig bön överlämnat mig åt Herrens nåd och vård. Jag följde honom sedan utanför vår inkörsport. När han gått ett stycke på vägen vände han sig om och vinkade med handen åt mig. Det rörde mig djupt. Skola vi väl mera mötas härnere, kanhända först i Fadershemmet däruppe?

Den 1 sept. kommo vi tillbaka från grottorna till missionsstationen tacksamma för den tid av vila och vederkvickelse till kropp och själ vi åtnjutit under sommaren. De små söndagsmötena som hållits i bergsbyn därborta under juli och augusti äro också ett ämne till tack och lov. Utom ett par tre äldre personer ha fem unga flickor, 16—20 år gamla, kraftigt erfarit Herrens kallande nåd på sina hjärtan och synas beslutna att följa honom. Men ack, de ha hedniska hem och bli kanske snart bortgifta till hedningar. Skola de stå fasta? Mycket beror på eder förbön, vänner. Vilken nåd vore det ej om de finge kristna män! Endast bön kan uträtta något härvidlag. Men man tvekar ofta att betunga de troende i hemlandet med så många böneämnen. Somliga torde säga: var och en har nog med sitt eget. Dock tror jag att det finnes sådana som med glädje ägna sig åt förbönens ämbete och det är likt Jesus, vår store Överstepräst, som alltid lever för att bedja för oss.

Den 26 aug. avtågade trupperna från Chiehchow, över 8,000 man, i god ordning. I 10 mån. ha de gästat vår stad. Nu äro vi alla glada att de äro borta. — Tältmissionen är åter i gång i en stor by tillhörande vår utstation Chingteo. Mycket folk kommer för att höra. O, helige Ande blås på de döda benen att de må få liv!

Judith Hultqvist vilade här i natt och är nu på väg över den höga bergskedjan till sin station. Min man är på kommittésammanträde i Yuncheng. Jag tror nästan alla bröderna äro samlade där. Herren lede varje deras beslut till fromma för sitt rike! — Här ha vi inga översvämningar, men o, så rysligt de få lida i den vägen i Centralkina! F. n. synes kriget avvänt i Shansi. Gud give att hela landet finge fred! — Längre fram, då skördetiden och bomullsplockningen är över, skulle kvinnorna samlas till bibelskola. Flickskolan börjar nästa måndag den 14 sept. Barn och äldre, alla, få vi bära fram till Jesus. Han kastar ej ut någon som kommer. — Gud välsigne Er dyra medarbetare, som troget stått och stå oss bi i nöd och lust, i klara och mulna dagar. *Allt* samverkar till det bästa för dem som älska Gud. »Frälsningen är vår Guds, som sitter på tronen, och Lammets.»

Många hälsningar från Eder i Jesus förbundna

Hilma Tjäder.

Insänd litteratur.

Från Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.

MÄSTAREN. Av *Hans Walter*. Övers. fr. tyskan. 163 sid. Pris häft. kr. 2: —; klotb. kr. 3: 50.

»Bibliska fantasier» brukade Olfert Ricard säga, att han skrev. Något därutav äro dessa berättelser, fastän väl ej på riktigt samma

konstnärliga nivå. Men de måla för oss på ett levande sätt många av evangeliernas händelser och människogestalter. Vi se dem för oss, dessa, som komma i Jesu väg, som få hans hjälp, som möta hans blick, som lyssna till hans tal. Och vi se Mästaren gå där sin väg fram, han som vet, »att hans Faders vilja är, att ingen själ, som längtar efter Gud och det eviga, skall gå förlorad». *R. L.*

FREDRIK AUGUST BOLTZIUS. Av *Oscar Lövgren.* 131 sid. Pris häft. kr. 1: 75; klotb. kr. 3: —.

»Helbrägdagöraren Boltzius'» namn var i slutet av förra och början av detta århundradet känt vida omkring, inte bara i Sverige utan också i grannländerna, ja, t. o. m. ända bort till Amerika. Det är intressant att i föreliggande levnadsteckning taga del av denna enkle, nog så originelle mans historia och få veta så mycket om hans märkliga verksamhet. *R. L.*

ABRAHAMS STAD, DET KALDEISKA UR. Av *Gustav Blomberg.* 77 sid. Pris kr. 1: 25.

En kortfattad och översiktlig skildring av de intressanta och märkliga utgrävningarna vid Ur i Kaldéen. Boken innehåller många vackra illustrationer, mest hämtade ur de arbeten, som d:r Woolley, ledaren för utgrävningarna, utgivit. *R. L.*

Hans Stjärna i Östern.

28:e årgången.

Redigerad av *Erik Folke.*

INNEHÅLLER:

Pagod nära Sommarpalatset, Peking. Ill.
Förvandlingar. Av apotekare **K. Nilenius.**
Lovsång höves oss. Av **E. B—w.**
Några tankar angående vår kallelse — våra möjligheter såsom missionsvänner. Av fru **E. Fredberg.**
Det andliga läget i Kina. Översättning av missionsföreståndare **Erik Folke.**
Bibel- och ungdomsveckorna 1931. Av **»En länk»** och fröken **Daga Matton.**
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Ljus och skuggor över missionsarbetet i Kina. Av missionär **Malte Ringberg.**
Ur mitt bildergalleri. Av missionär **Aug. Berg.**
En dag i Hauchengs kvinnoskola. Av fröken **E. Sjöström.**
Under glädje och sorg. Av fru **Dagny Bergling.**
Framåt! Av fru **Ethel Blom.**
Sådd och skörd. Av fröken **Ingeborg Ackzell.**
De starka till byte. Av fröken **Minnie Nicholson.**
Sommarlov. Av fru **Gerda Carlén.**

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1: 75; kart. kr. 2: 25 och klotb. kr. 3: 25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Marana ta. — Från Västra Honan-distriktet. — Från Missionärerna. — Insänd litteratur. — Annonser.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313073

N:r 19. ÅRG. 36. 10 DEC. 1931. PREN.-PRIS 2:25

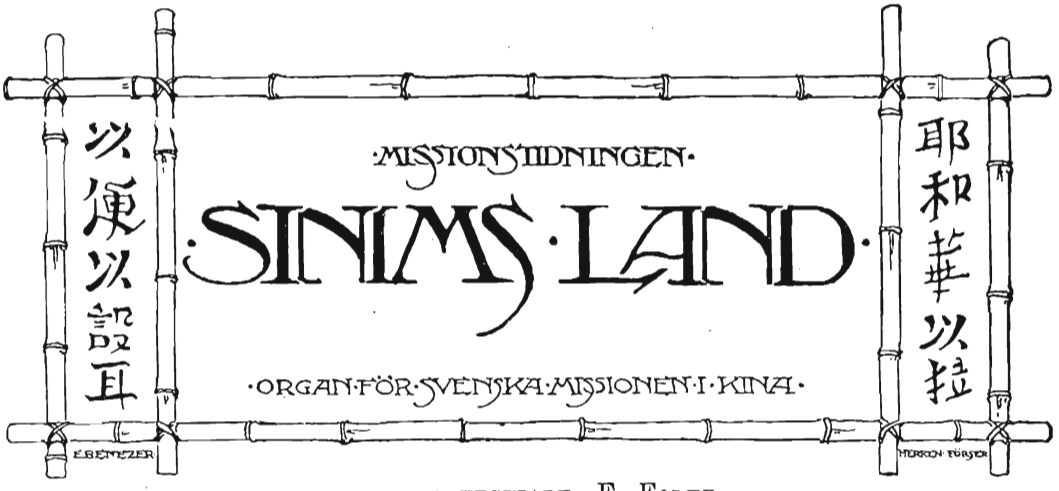

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Tempelfest i Nanking med omkring 300 buddistpräster närvarande.

LÅT OSS HÅLLA HÖGTID.

Guds folks mål är »de stora högtidernas stad», där »en högtidsskara» redan är samlad och ivrigt bidar efter den stund, då dess tal skall bli fullt. Suckar än mången: »Ve mig, att jag måste dväljas i Meseks land och bo ibland Kedars hyddor, ibland dem som hata friden», och synes än för mången livsgärningen vara ett ständigt sående med tårar, bryter dock lovsången fram, då Jerusalem, våra högtiders stad, lyser fram för det levande hoppet.

Under ökenvandringen gav Israels Gud den stora raden av högtider åt sitt folk. Pilgrimsfärdens mödor, dess brist och nöd, skulle aldrig få förtaga dem högtidsglädjen.

Herren gav dem sin sabbat, den dubbla vilans dag, som vittnade om Guds vila efter fulländad skapelse, en vila, som han ville dela med de sina, men ock om den frigörelsens vila, de fått åtnjuta efter den svåra träldomstiden i Egypten. Sabbatsdagen har ett ännu rikare vittnesbörd för oss. Med helig bävan och fröjd läsa vi: »Alltså står en sabbatsvila ännu åter för Guds folk», och om den sabbatsvilan heter det: »Och jag hörde en röst från himmelen säga: Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem».

Var sjunde dag ringes in av helgemålsklockorna, som med sin stämningsklang säga oss: »Låtom oss nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan för att ingen må falla eller bliva ett varnande exempel på ohörsamhet».

Herren gav vidare åt sitt folk sabbatsåret. Det är då landet skall hålla sabbat åt Herren, och då dess inbyggare skulle få alla sina behov fyllda utan att behöva äta sitt bröd i sitt anletes svett. Det var ett år, då de fingo njuta av Herrens välsignelse utan eget arbete. Det var ett år, då de fingo leva i helig, salig gemenskap med varandra. Det var ett friår, då all skuld var efterskänkt, då allt vad fattigdom hette var bortskaffad, då allt slags trältjänst var upphävd, allt välsignelser som i dubbelt mått kommer Guds nya Israel till del genom vår Frälsare, som än i dag förkunnar för oss ett nådens år ifrån Herren, såsom han en gång gjorde det i sin hemstads synagoga. Sabbatsårets välsignade folk är kallat att hålla högtid i de dyrbara och mycket stora löftenas land.

Herren gav vidare sitt folk det stora jubelåret eller klangåret. Det var ett år, då hela folket fick i stegrad grad åtnjuta samma förmåner som under sabbatsåret. Då måste alla trälar gå ut i full frihet ur sina herrars tjänst, och då återgavs åt var och en som på något sätt förlorat sin arvslott denna i full besittning.

Paulus siar om denna Guds barns härliga frihet och Petrus skriver till de utvalda främlingarna om det oförgängliga obesmittade och ovanskliga arvet, som är förvarat i himmelen åt alla, som med Guds makt bliva genom tron bevarade till en frälsning, som är beredd för att uppenbaras i den ytter-

sta tiden. Det stora jubelåret skall utropas och kungöras med Guds basun, och då skola alla som bida efter den dagen få fröjdas över vår Frälsare med outsäglig och härlig glädje. Det är mot den stora dagen alla, för vilka det saliga hoppet har blivit en välsinad verklighet, speja och bida och ur hjärtats djup höja den sucken: Kom snart Herre Jesus!

Herren gav vidare sitt folk påsken, den stora högtiden, som mäktigt och starkt vittnade om den underbara förlossningen ifrån fördärvarens hand och frigörelsen ur träldomens land, allt i kraft av lammets blod. Det var ock den högtid, då förstlingskärven av skörden frambars på Herrens altare, vilket siade om den dag, då livets furste skulle som förstlingen av dem som sova framföra liv och oförgänglighet i ljuset för alla efter evigt liv längtande själar.

Vi hava ock ett påskalamm som är slaktat, nämligen Kristus. Låtom oss därför hålla högtid, skriver aposteln till de kristna i Korint. Vårt påskalamm, vår påskhögtid. När skulle väl hjärtat mera värmas och stämmas till lovsång än då vi känna att denna högtid är vår högtid.

Vidare gav Herren pingstens högtid åt de sina till åminnelse av den dag då Herren mötte dem vid Guds berg, då han där ingick sitt förbund med dem, då han gav dem sin lag och sina rätter, och då han lät dem i sina representanter, de äldste, stiga upp till Gud, äta och dricka och skåda sin Guds härlighet. Under den högtiden skulle offret av den nya grödan frambäras inför Herren, den skörd som Herren givit till bröd åt sitt folk. Den dagen skulle sedan få en ny underbar betydelse, emedan livets Helige Ande då utgöts över Herrens lärjungsskara för att giva och åt dem bevara livet, vunnet åt oss genom vår Frälsares död och uppståndelse. Därför ha vi ock fått vår pingst, då vi få möta vår Gud på berget, äta och dricka och skåda hans ansikte.

Herren gav ock sitt folk som en avslutning av arbetsåret lövhyddohögtiden, glädjens stora högtid, då de skulle »vara glada i sju dagar inför Herrens sin Guds ansikte». Det var på en av dessa högtider Herren Jesus stod och ropade i templet: »Om någon törstar så komme han till mig och dricke». Då våra levnadsårs arbetsdag är förliden, skall denna inbjudan med sin fulla rika innebörd utgå till alla törstande själar, och så skall Lammet leda dem till de levande vattenkällorna och profeten Jesajas ord skall sannas: I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor. Ja, än mer, det blir ur den levande strömmen, som utgår från Guds och Lammets tron, som Guds frälsta skara får fullt stilla sin törst.

Med sådana framtidsutsikter och med sådan nåd redan given må vi väl tillropa varandra: Låtom oss hålla högtid!

Julen, vårt års sista högtid stundar. Då skall det utbasuneras över hela vårt land: Jesus har kommit. Han kom för att i allt dela vår lott. Skall det då icke också utbasuneras, att Jesus skall komma igen? — Han skall komma för att dela sin härliga lott med oss. Herren give oss nåd att utfå

all sin högtidsglädje och högtidsvälsignelse.

»Ack saliga dag som i hoppet vi bida,
Då världen är vorden Guds rike till sist,
Då män'skornas släkte förlossningen funnit
Och folken bekänna, att Herren är Krist,
Då döden är dödad och synden försvunnen
Och frälsningens fullhet för evigt är vunnen!»

Erik Folke.

Missionsförsäljningarna.

Foto: Nath. Högman.

Syförening samlad vid Duvbo.

»Vi tacka Gud alltid för eder alla, när vi tänka på eder i våra böner. Ty oavlåtligen ihågkomma vi inför vår Gud och Fader edra gärningar i tron och edert arbete i kärleken och eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre Jesus Kristus.» 1 Tess. 1: 2, 3.

Ombedd att skriva något i Missionstidningen Sinims Land om försäljningen i Stockholm den 20 nov. går min tanke inte endast till denna, utan till de många, många, landet runt. Alla dessa vänner, som år efter år i trogen, oegennyttig kärlek arbetat på syföreningar eller eljest i hemmet för försäljningar, Ni alla, som offrat tid, kraft och omtanke för att det hela skulle giva så stor behållning som möjligt, då jag tänkte på Er, kände jag, att apostelns ord till tessalonikerna äro ord, som vi ville säga Er: »Vi tacka Gud alltid för Eder alla.»

Såsom aldrig förr, tror jag, kände jag i år på försäljningen här i Stockholm vilken stor kärlek, som kommer till synes en sådan dag. Kärleken lyser ju fram genom varje gåva och varje inköp.

Nardusdoft från brutna alabasterflaskor, tänk vad det är stort att få känna den! Villighet att tjäna på alla möjliga sätt, det får man se en dag som denna. Och glädje sedan, en tjänareglädje så stor, att den giver ny kraft åt den trötte.

Här i Stockholm ha samma vänner år efter år skött försäljningen vid de olika borden. Många av dem äro ej unga läng-

re, och vi förundra oss över att deras kraft räcker till en sådan dag. Men där se vi att tjänareglädjen förökar kraften. Gud vare tack för dessa vänner! Under de senare åren har en ung skara vänner tillkommit. Dessa gå också med stor glädje in i arbetet för försäljningen, och vi tacka Gud för detta tillskott av nya medarbetare.

En stor högtidsstund är det, då vi på kvällen räkna tillsamman kassorna från de olika borden. I år jublade vi av glädje och tacksamhet, då vi fingo höra, att slutsumman gick över 5,000: —. När avdrag gjorts för lokalhyra, annonser m. m., blev nettosumman 5,254: — kronor. Detta är i sanning ett stort under. Av Herren är det skett.

Till Er alla, som fått gå Guds ärenden för denna försäljning, vilja vi säga ett innerligt tack.

»Varen välsignade av Herren, av honom som gjort himmel och jord.» Ps. 115: 15. *Lisa Blom.*

Hans Stjärna i Östern.

Ännu kan vår kalender rekvireras från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggat. 55, Stockholm.

Vi tacka varmt för hjälp med spridandet av missionskalendern Hans Stjärna i Östern och motse tacksamt rekvisitioner i fortsättningen.

Kinalänken i Stockholm.

Kinalänken i Stockholm har beslutat samlas på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, *torsdagen den 10 innev. dec.* Bidrag till förplägnaden medtagas godhetsfullt av deltagarna så som var och en finner för gott.

S. M. K:s tisdagsbönemöten.

Tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan, som avslutats för hösten den 8 dennes, börja åter fr. o. m. tisdagen den 12 nästkommande jan. Mötena hållas kl. 7 e. m. och Missionens vänner hälsas varmt välkomna att taga del i dessa möten.

Trettondagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. en *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergåvor mottagas.

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Erfarenhet av Herrens trofasthet.

Ombord på Röda havet i sept. 1931.

Ferietiden i hemländerna är förbi. Vad har den givit? Och hur har den givit det, som givits? Jag är tacksam att kunna instämma med sångaren: »Dina tiders trofasthet är en skatt av saligheter.»

Som en skatt räknar jag den erfarenhet av Herrens trofasthet, som under denna tid kommit mig och de mina till del; den är en skatt, som jag är glad få medtaga såsom ett minne för vårt liv på missionsfältet. »Vår Gud förmår att låta all nåd överflöda till eder, så att I i allt alltid må hava nog och överflöda till allt gott verk.» 2 Kor. 9: 8.

Våra behov vid ferietidens början voro ej små: Återställandet av min makas nedbrutna hälsa, våra tvenne barns utbildning för deras uppgifter i livet, upplivandet av missionsintresset bland våra landsmän i U. S. A., stärkandet av de egna krafterna för verksamhet därstädes och

i Sverige efter en tids hårt arbete, ensam i vårt av hungersnöden hemsökta fält i Shensi. Men Herren har handlat, såsom han vanligen gör: han har visat, att han förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka — även om hans vägar stundom icke äro våra vägar. Min maka, hoppas vi, skall inom kort sammanträffa med oss i Shanghai, Kina. För vår son, Lennart, har Herren berett ett gott, kristligt hem, då han nu av de sina blir lämnad ensam ute i den stora världen, och vår dotter, Margaret, är nu med mig på väg till missionsfältet.

Gemenskapen med för Herren helt uppgivna och av honom använda »medarbetare» i evangelium har varit dyrbar, liksom ock tillfällena att få bevittna, huru Herren går fram bland sitt folk mitt under det avfall, som med stor fart synes utbreda sig inom kristenheten.

Vid tanke på de redskap, som Herren använt till att tjäna oss, erinra vi oss fru Suppes bild med en särskild värme. Då hon med sitt liv och exempel ännu, den dag som är, verkar såsom en inspiration för dem, som känna henne, vill jag söka att i korta drag giva en teckning därav.

Foto: Nath. Högman.

Bild från Duvbo.

Fru Suppes, en änka med tvenne barn, var en av de djupa själar, som ej kunna känna, att livsuppgiften för en kristen kvinna fylles genom att livet helt utgives

i hemmets värld. »Söken först Guds rike» hade för henne blivit ett levande ord, och hennes beröring med Guds rikes arbetare från de olika missionsfälten ledde henne att förstå, huru här Herren kallar varje medlem att intaga sin plats i denna tjänst för att giva dem det stöd de behöva. Genom nöd och trångmål hade Herren fostrat henne för sin tjänst, tron och kärleken växte under prövningarna.

Då hon vid världskrigets slut i dagspressen läste om huru hennes lands regering flerstädes upprättade vilohem för under kriget nedbrutna soldater, greps hennes själ vid tanken på det behov, som förelåg med tanke på Kristi soldater, då de utmattade hemkomma från missionsfälten. Så fick hon genom Andens ingivelse syn på en livskallelse för sig själv. »Du, Gud, är större än Förenta Staternas regering», bad hon på sina knän till Herren, »giv mig 50,000 dollar, och jag vill bli din tjänarinna i denna uppgift.»

Under väntetiden började hon sin livsuppgift med att hålla ett mindre pensionat för ogifta missionärer.

Fullkomligt viss om att saken var från Herren, höll hon på med att under fem års tid varje morgon med uppräckta händer påminna Gud om, att han är större än Förenta Staternas regering och således i stånd att fullfölja planen, som han ingivit.

Bönhörelsen kom också helt oväntat, då en oljeåder upptäcktes i ett henne tillhörigt stycke land, som hittills ansetts så gott som värdelöst. 5,000 tunnor olja kastades nu upp per dag, och snart hade fru Suppes sina 50,000 dollar.

Nu anfölls hon åter av djävulen med mångahanda frestelser. Men i trohet mot Herren motstod hon ståndaktigt alla agenter, som sökte övertala henne att insätta pengarna i bolaget, då hon skulle få kapitalet mångdubblat o. s. v. I stället byggdes snart i Glendale, en förstad till millionstaden Los Angeles i Kalifornien, ett dussin små villor, omgivna av gröna gräsmattor och blomstergrupper. Villorna äro utvändigt enkla, men invändigt inredda med moderna bekvämligheter och väl möblerade samt försedda med allt, som behövs för att en resande familj skall kunna slå sig ner där och genast börja eget hushåll.

Samhället har givit namnet »Missionsgatan» åt den lilla kolonien, och där finner man alltid missionsfamiljer, som vid det dagliga bönemötet i någon av villorna inför Herren frambär såväl missionens sak som hemarbetet jämte sjukas och lidandes nöd. Ständigt ser man stiftarinnan, nu mer än 60-årig, fara omkring på sin bil, kallad att med sitt ömma deltagande och sin trosbön komma prövade själar till hjälp. För övrigt är hon ständigt upptagen med tillsynen av sina små helgedomar, som hållas i gott skick och upprustas efter varje flyttning. Då fru Suppes drar sig tillbaka, tillfaller all egendomen »Kristna Alliansmissionen». Detta är berättelsen om fru Suppes och hennes trosliv.

I denna lilla koloni med sitt härliga klimat hade Herren för en moderat hyra berett en viloplats åt mig och de mina allt sedan september 1930. Tiden i detta vårt kära hem skall sent glömmas. Här hade jag ett Betel, här kunde min hustru och jag rådgöra angående vårt arbete, här fingo vi ha vår dotter hos oss, medan hon vid det stora bibelinstitutet i Los Angeles fortsatte med sin utbildning för missionen. Även Lennart fingo vi ha hos oss, medan han fullföljde sina studier å annat ställe, och här bildades en bönegrupp för regelbunden bönetjänst till förmån för S. M. K:s missionsfält i Kina.

Då tiden var inne för mig att i början av året draga österut till Sverige, kvarblev min hustru i Glendale och hade då allt som oftast tillfälle att i Los Angeles få tjäna missionens sak. Vårt härliga Duvbo blev i Sverige för mig ett nytt Betel. Det förtjusande Strömsborg ute i skärgården blev, efter Margarets hemkomst, för oss båda den sista av våra viloplatser, som bundit våra hjärtan allt fastare vid fädernejorden och som allt fort framkalla tack och lov till Gud för det

underbart vackra land och de goda vänner, som han givit oss.

Missionärsavskiljningsdagen och avskedsstunden vid tåget bli minnen för livet. — — »Välsigne Du, Gud, våra egna kära och alla, som älska Ditt stora verk därute i Kina» — den sucken skulle du höra uppsändas, om du finge se oss, fyra, vid relingen om aftnarna, just när natten faller på. »Han förmår!» Hur gott att få vila vid hans trofasthet. — Vi närma oss nu Columbo på Ceylon.

Hugo Linder.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Mycket att tacka Gud för.

(Utdrag ur privatbrev.)

Den gångna sommaren uppe vid Shui-iu har varit en underbart skön tid. Då jag tänker tillbaka på de två månader, som jag fick vara där, så tycker jag, att jag har så mycket att tacka Gud för. Jag är också så glad och lycklig över, att jag fått komma hit till Juicheng. Allt är ett bevis på Guds stora kärlek, och hans fadersomsorg.

För ett par veckor sedan fick jag följa med Judith Hultqvist, på en utstationsresa, min första. Du må tro, att det var med stort intresse, som jag blickade framåt mot den dagen, då den omtalade resan skulle företagas. Omsider kom den för resan bestämda dagen. Sedan vi packat en matlåda och vad som för övrigt kunde behövas, begåvo vi oss på väg.

Det var en strålande vacker septemberdag. Solen lyste och värmde lika varmt, som om det varit högsommar. Det var gott att få sitta i skydd för dess strålar under kärrans tak. Efter tre timmars färd voro vi framme vid utstationen i Feng-keng.

Vi kommo alldeles oväntade, men det dröjde ej länge, förrän fyra eller fem kinesiska kristna kvinnor kommo och med glädje hälsade oss välkomna. Det var en av dem, som sade: »Jag drömde i natt, att ni skulle komma.» En av våra bibelkvinnor, som har sitt hem i en by längre bort, talade om, att hon hade också trott, att vi skulle komma, och bett Gud ge oss

Foto: E. Berg.

Bild från sommarhemmet vid Shui-iu.

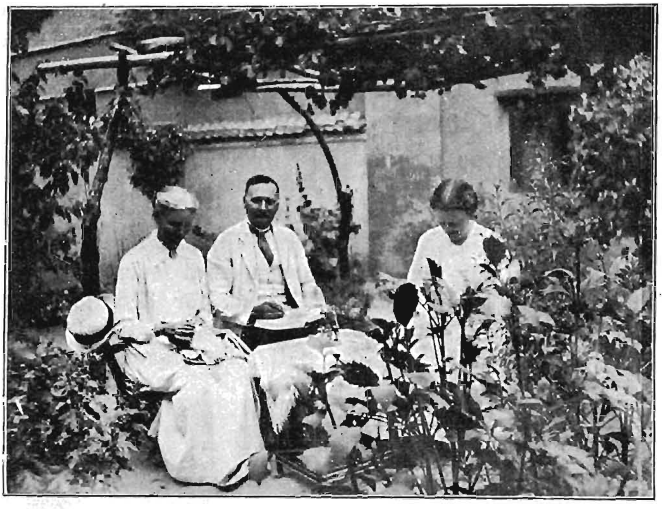

Foto: E. Berg.

Bild från Juicheng med missionärsparet Carlén och fröken Hultqvist.

vackert resväder. Gud hörde ju också hennes bön. Herren är densamme också här ute, som han är hemma i vårt kära Sverige.

Dagarna använde vi att göra husbesök i de olika byarna. O, vad det är roligt att få komma ut bland folket. Besöket i Feng-keng var till så stor uppmuntran och glädje för oss. Det gladde våra hjärtan att se och höra om huru underbara ting, Gud förmår att utföra. Mitt ibland hedendom och villfarelse uttager Gud »helgedomsstenar» för sin räkning.

I en by belägen omkring fem li från Feng-keng, besökte vi ett par kvinnor, som sade, att de ville tro på den levande Guden. I de hemmen fingo vi i sanning se huru Herren förmår att förvandla.

Dessa båda kvinnor hade ej fått besöka något möte, ty deras män hade förhindrat dem. Genom den förändring, som skett med vår bibelkvinna fru Iang, sedan hon blev en kristen, ha dessa båda kvinnor börjat att fråga efter den levande Guden. Om Gud kunde förvandla fru Iang, hon som varit en så stor syndare, och göra hene till en god och kärleksfull kristen, då måste det ju vara en Gud, som var värd att tro på.

Det var också så glädjande se, att männen nu visade intresse genom att lyssna då Judith talade till kvinnorna. De lovade även att låta sina hustrur gå till gudstjänsterna och att själva gå och höra evangelium. Så förmår Gud att allting förvandla. Han har ju sagt: »Skulle något vara så underbart, att icke jag förmår att utföra det.»

Dagarna i Feng-keng gingo så fort. Snart var det tid att tänka på återfärden till Juicheng. Vi skulle ju vara hemma före söndagen. Sista dagen voro vi bjudna på fest. Det var en av våra gamla kvinnor, som bjudit oss dit till middag. Men så hade vi på förmiddagen varit ute i en by och där blivit bjudna på middag. Vi voro så mätta och glada, då vi vandrade hemåt, så det var ej utan, att vi önskade att få uppskjuta det omtalade kalaset till en annan dag. Men då vi kommit hem till utstationen funno vi, att den lilla gumman redan hade kommit för att hämta oss till festen. Hon hade ju ingen klocka, så att hon kunnat bestämma tiden, utan kom i stället och hämtade oss, då allt var färdigt. Nu var ej annat att göra, än att följa med. Och du må tro att det var ett riktigt kalas.

Senare på kvällen samlades vi till aftonbön. Ur djupet av mitt hjärta tackade jag Gud, att jag fått vara med dessa dagar.

Med varm fridshälsning från tillgivna

Ebba Vidén.

Från språkskolan.*)

»Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte.» Ps. 110: 3.

»Såsom dagg ur morgonrodnadens sköte komma de.» Och den, som tio minuter senare passerat den långa verandan, skulle hava sett den unga skaran knäböjande, var och en vid sin bädd, i böneskrud inför honom, Skaparen och Givaren av villighetens Ande. Hur mycket av den Anden fordras inte i det kinesiska språkstudiet? Villighet för den framåtsträvande att krypa med snigelfart, om så erfordras. Villighet för den, för vilken språket är en tyrann, att gå tillbaka och börja på nytt efter månader av intensivt arbete.

Foto: Maja Lundmark.

Språkskolan i Yangchow.

Villigt ha de kommit från världens alla hörn den skara av 70 nya Kina Inlandsmissionens arbetare, som missionens Herre samlade för sin rikssak i Kina i språkskolorna Nanking och Yangchow förliden höst. Villigt lämnades hem och fosterjord, kära anhöriga, välavlönade anställningar, ljusa framtidsmöjligheter för att följa den höga kallelsen.

Ingenting kan vara underbarare att se, än en sådan skara av unga liv, villiga att låta sig ledas av en mäktig Fadershand. Villiga i stort, villiga i smått.

När denna hurtiga, morgonfriska skara mötts vid teet ute i hallen kl. 6,15, ha de orden ringt som musik i mina öron: Den universitetsbildade måste bli villig att se sig överträffad och kanske bliva den sista i sin grupp.

Ej sällan har hänt, att telegram anlänt och meddelat någon att plötsligt bryta upp för att resa till mer eller mindre avlägsna stationer för att biträda vid sjukdomsfall. Det har då också gällt att vara villig och redo att lämna studierna, det lyckliga familjelivet här och kära vänner för att kanske och kanske inte komma tillbaka, sedan de flesta lämnat skolan.

Så kommer även tanken på det blivande arbetsområdet.

Det kinesiska riket är så stort. De 22 provinserna äro så ofantligt olika. I den ena är kommunisternas härjande vildare än i en annan. Den ena har förmånen av ett bättre klimat, en annan bättre kommunikationer, en tredje är kanske

* Införandet av detta brev har av olika skäl blivit alltför mycket fördröjt. Vi införa det emellertid nu, ej minst som en påminnelse om dem, som nu äro elever vid språkskolan.

mindre hemsökt av svåra epidemier. Hur nära till hands vore det inte för den naturliga människan att här göra ett litet val. Starka vänskapsband ha också knunits. Vilken glädje att tillsammans följas i arbetet!

Men — den naturliga människan fattar inte det, som hör Guds rike till» och att välja är inte att låta sig ledas. Här gäller att på nytt kunna säga: »Herre, här är jag, sänd mig!»

I veckor har också vårt dagliga böneämne varit, att Gud riktigt skulle fylla kommitterades hjärtan med vishet av höjden till att placera oss i full överensstämmelse med Guds egen utstakade plan för var och en av oss.

Så kom då det gripande ögonblicket, när missionsföreståndare Gibb kom för att meddela placeringarna. Hur värmdes inte våra hjärtan, när den grånade kämpen talade om det privilegium, vilket är oss givet, att ha blivit utvalda till Guds budbärare i detta land. Utvalda för att lära känna djupet av hedendomens nöd och Kristusfientlighetens välde men också djupet av den kärlek och makt, som inga gränser vet. Det var ett helt livs erfarenheter, som talade. Vi kände oss i sanning rikt benådade.

Så få vi då bli vittnen till bönhörelsens välsignelser på nytt. Placeringarna komma som hälsningar från Guds eget fadershjärta till tacksamma och villiga barn. I många fall har Gud tillmötesgått önskningar, som legat djupt inne i hjärtana icke uttalade, icke ens framburna i bön. I andra fall motsatsen. Men alla böja sig i villig lydnad, vetande, att Guds väg är den bästa.

Så sker uppbrottet. En stor lycklig familj upplöses. Vänner måste skiljas. Villigt tågar den ena gruppen före och den andra efter. Villigt stanna vi andra. Och så viftas farväl från verandan, och vi höra, hur porten slås igen efter dem. Fullt medvetna om den nöd och de faror, som vänta, gå de frimodigt åstad, med ögonen fästa på den Evige, vars armar aldrig skola upphöra att bära dem.

Den varma bönehärdens flammor ha lyfts inte för att slockna och dö men för att spridas över hela Kinas land att var på sin ort antända en ny, helig eld. Bedjen, att så må ske!

Det är en förmån av eviga värden att ha fått värmas vid den härden och vara en i den skaran.

Med tack för förbön och fridshälsningar.

Maja Lundmark.

Icke i ord utan i kraft.

Lorenzo Dow var för omkring hundra år sedan en mycket omtalad predikant i Amerika. Många minnen från hans sant kristliga liv leva ännu bland folket. Se här ett, berättat av en gammal dam:

En vinterdag var min far på väg till ett möte, då han fick se Dow vandra vägen fram. Han höll in hästen och inbjöd Dow att åka. »Det anbudet tar jag gärna emot», svarade predikanten, »ty det har gått hål på min ena stövel». Efter en stund gjorde min far honom uppmärksam på en liten röd stuga, där det bodde en skoflickare. »Han är», sade han, »fattig och halt, tvär och butter, men arbetar väl.»

»Det är just ett ställe för mig», utbrast Dow, hoppade ur vagnen och begav sig in i den lilla verkstaden. Där slog han sig ned framför kaminen, i vilken några få pinnar lågo och smårökte, drog av sin stövel och räckte den åt skoflickaren. Denne betraktade hålet och svor.

»Ni, min gode vän, måtte inte vara någon kristen», anmärkte Dow stilla.

»En *kristen!* Det finns inga kristna, om det ock finns fullt upp med sådana, som giva sig ut för att vara det», ljöd det med skärpa från skoflickaren, i det han med vredgad uppsyn vaxade sin tråd.

»Härinne är kallt och ert vax är hårt. Skall jag inte», frågade Dow, »lägga litet mer bränsle på elden?»

»Tack, jag arbetar mig varm», svarade skoflickaren och sköt in en läst i stöveln. »För övrigt har jag så litet ved huggen och ingen som kan hugga något mer, och själv kan jag inte göra det för mitt lama bens skull.»

Lorenzo Dow drog utan att säga ett ord av sin stora kavaj, stack sin fot i en gammal sko, som låg bredvid honom på golvet, gick ut i vedskjulet och tog itu med bränslet, och innan stöveln var färdig, hade han huggit den ved som fanns, burit in och ordentligt travat upp den i en vrå av verkstaden, lagt in både spånor och några trä'n i kaminen och så fått en vacker eld att blossa upp.

När stöveln var lagad, drog han den på sig, betalade, satte på sin kavaj och sade: »Tack, min vän, ni har visat er som en arbetare, som icke behöver blygas.»

»Mycket förbunden», ljöd det hövliga svaret. »Det finns nog ändå *några* kristna i världen, och *ni* måste vara en av dem.»

»Jag *vill* vara det. Farväl», svarade Dow och försvann, lämnande skoflickaren åt sina egna funderingar. »Om den mannen», tänkte han, »är en kristen, så består då hans kristendom icke i mycket tal. Han har ju inte alls hållit någon predikan för mig.»

Vid kvällsmötet talade Dow över den text han så att säga hade funnit på vägen: »Sträva med all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet, en arbetare, som icke behöver blygas!» och höll en praktisk predikan för den stora församlingen, i det han på sitt egendomliga sätt framhöll, att det överallt fanns fattiga och olyckliga människor, som de kristna skulle taga sig an, om de önskade, att världen skulle komma till tro på sanningen av deras kristendom.

Efter mötet for Dow hem med min far och fick höra litet närmare om skoflickaren. Nästa morgon lät far en av sina drängar köra ett lass med bränsle och lasta av utanför den gamle mannens dörr. När Dow något senare passerade på väg till nästa bestämmelseort tittade han inom dörren och hälsade ett vänligt »God morgon!» »Jag ville gärna», fortfor han, »såga denna ved åt er, men det är plikter, som kalla mig längre bort. Jag tror dock det finns kristna här på trakten, som vilja taga sig an en så nyttig medborgare som ni.»

Innan skoflickaren riktigt hade hämtat sig från överraskningen att ha blivit kallad »en nyttig medborgare», infunno sig några skolgossar i och för en del mindre skoreparationer. Och medan de väntade på att få dessa utförda, kommo de att tänka på den predikan de hört föregående afton och skyndade så ut för att börja arbeta med veden.

Från denna tid blev skoflickaren föremål för mycken vänlighet och så många små tjänster, att han gentemot sina grannar icke hade någon som helst anledning att visa sig tvär och gnatig. »Det ser ut», brukade han säga för sig själv, »som om alla ville hjälpa mig. Och om jag är 'en nyttig medborgare', är det skamligt, om inte jag också gör vad jag kan för att hjälpa andra.»

När Dow nästa gång kom till denna trakt, fick han till sin glädje höra: »Skoflickaren har helt och hållet slutat upp att dricka och röka. Han sjunger numer psalmer i stället för fula visor och läser Bibeln för en blind granne.»

(Ur Sanningsvittnet.)

Insänd litteratur.

För varje dag. Betraktelser över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1932. I huvudsak översättning om ock med väsentliga förändringar. Utgives genom *H. Halls Förlag, Jönköping.* Pris 2 kr.

En väggalmanacka, där varje betraktelse är tryckt på ett blad, och bladen äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Bladen äro perforerade och kunna alltså lätt avrivas dag för dag. En vacker bild från Hernhut pryder i år väggalmanackans ryggstycke. Väggalmanackan är lämplig att utdela vid julfester och bland ensamma

och fattiga. Den rekommenderas på det varmaste.

M. L.

Ansgarius. Redigerad av J. E. Lundahl. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 159 sid. Pris. klotb. 3: —; kart. kr. 2: 50.

En missionskalender med rikt och omväxlande innehåll. Den är även rikt illustrerad och rekommenderas varmt.

M. L.

När och Fjärran. Utgiven av *Kvinnliga Missions Arbetare, Brunnsgatan 3, Stockholm.* Pris 1 kr.

En jultidning med gott innehåll och synnerligen tilltalande utstyrsel, som alltså kan på det varmaste rekommenderas.

M. L.

Fredda Hammar. *En livsbild från kvinnomissionens genombrottstid,* teckuad av Elsa Ringborg. Pris 2: — kr. *K. M. A:s Förlag, Brunnsgatan 3, Stockholm.*

Vår tid har sagts vara rik på gärningar, men fattig på personligheter. Därför tacka vi en och var som låter oss lära känna en gången generations helgjutna gestalter. Vi tacka ock fröken Elsa Ringborg för att hon med denna lilla skildring bevarat åt oss minnet av Fredda Hammar, K. M. A:s stiftarinna. Med bävande och tacksam förundran få vi se hur Gud kan använda ett svagt litet människobarn till sitt redskap, när hjärtat gives helt och utan förbehåll åt honom.

Men det är ej blott bilden av Fredda Hammar som träder oss till mötes i denna bok. Författarinnan säger i företalet att hon ville låta oss »känna en fläkt från det rika ande- och missionsliv som pulserade i vårt Sverige på 1890-talet». Hon har lyckats häri. Anden i denna tid griper oss. Fredda Hammar hade yttrat, då hon låg på sin sista sjukbädd, att »det borde skrivas om den där tiden, medan det finns några kvar som minnas den». Så har nu skett. Må vår generation därav »stärkas att i sin tid tjäna Guds vilja».

(Insänt.)

Vinterny. Red. av Oskar Terning. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris kr. 1: 75.

Vacker och innehållsrik samt försedd med vackra illustrationer.

M. L.

Hem Hem. Red. av Aug. Keijer. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris kr. 1: 10.

Omväxlande innehåll, tilltalande utstyrsel.

M. L.

Kring granen och brasan. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 55 öre.

Trevligt namn på en trevlig tidning.

M. L.

Barnens Jul. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 40 öre.

Innehåller fantasi och verklighet, sommar- och julbilder, pristävlan samt annat trevligt.

M. L.

Barnens Julafton. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 35 öre.

Tydlig stil, trevligt innehåll.

M. L.

Kejsarinnan av Raurika. Av K. Papke. Översättning från tyskan av Bruno Nyström. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 260 sid. Pris häft. kr. 4: —, klotb. kr. 5: 50.

Ett stycke världs- och kyrkohistoria från tiden för romarnas herravälde i Schweiz, vari händelser från Julianus Avfällingens tid skildras.

M. L.

Tiden går. Levnadsminnen av J. Nyrén. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Del 1. 264 sid. Pris häft. kr. 4: 50; klotb. kr. 6: —; halvfr. band kr. 8: —.

»Det hela utgör en tidsbild från de skikt där jag varit med», säger förf. i förordet. En sådan tidsbild är av stort intresse, och då boken är enkelt och medryckande skriven blir den också ett nöje att läsa, väl värd en varm rekommendation.

M. L.

Bland storfolk och andra i Mittens rike. Av Elis Anvill. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 135 sid. Häft. kr. 1:75; klotb. kr. 3:25.

En samling minnesbilder från några år såsom missionär i Kina. Såsom exempel på innehållet må följande kapitelrubriker nämnas: »Audiens hos Kinas president», »Bland bönder i Central-Kina», »Nyårsfirande», »På bröllop», »På begravning», »En krögares förlägenhet». Boken innehåller 15 kap.

Minnen från tvenne världsdelar. Av August Berg. *Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping.* 83 sid. Pris häft. kr. 1:50; klotb. kr. 2:50.

En fängslande och medryckande bok. Den skildrar på ett enkelt och gripande sätt huru en ung människa, som lagt sitt liv i den store Mästarens hand, kan göras duglig att gå hans ärenden.

Boken rekommenderas särskilt till de unga som stå tveksamma inför sin missionskallelse.

H. B.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1931,

Allmänna Missionsmedel.

1478.	Från en onämnd vän, gm S. J., Eksjö	100: —
1479.	A. C. P.	100: —
1483.	T. F.	25: —
1484.	»Till Fars och Mors minne»	80: —
1486.	C. A. T.	25: —
1487.	N. L.	25: —
1488.	J. S.	10: —
1489.	»Dalecarlian»	20: —
1490.	»Missionsvän i Brunflo», gm B. A.	5: —
1491.	Kristdala Mfg—Stensö Arbetsförening, försäljning	572: 50
1493.	Tostarps syfören.	50: —
1494.	A. G. N., Örebro	15: —
1495.	B—w, Umeå	50: —
1496.	Optands småskolebarn, insaml. sparb.-medel 1930—31	6: —
1497.	»Fil. 4: 19, —n»	30: —
1498.	»Onämnd»	100: —
1499.	St. Åby Östra syfören.	180: —
1500.	E. A. o. A. N., gm J. G., Vadstena	30: —
1501.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100: —
1502.	»Mal. 3: 10», samt födelsedagsblommor	30: —
1507.	S. M. o. O. L., till O. o. G. Carléns underh.	50: —
1508.	Nye mfg	50: —
1509.	E. o. G. N., Vretstorp, gm R. A., Vintrosa	100: —
1510.	I. o. K. S., Bergvik	10: —
1511.	E. D., Gbg	100: —
1512.	M. B., Hejde	82: —
1513.	»Onämnd»	30: —
1514.	Koll. vid M. Nicholsons besök, Skellefteå, gm S. N.	45: —
1515.	K. S., d:o gm d:o	10: —
1516.	M. Ö., Innervik, gm d:o	15: —
1518.	L., sparb.-medel, gm S. J., Eksjö	20: —
1519.	Koll. i Ulfsta missionshus	15: 35
1520.	D:o i Grönlidens skola	5: 87
1521.	D:o i Mo missionskyrka	14: 50
1522.	D:o i Tomtnäs skola	10: 10
1523.	D:o i Bergviks kyrka	13: 25
1524.	Bergviks syfören.	16: 75
1525.	Koll. i Katrineholms Emmanuelskyrka	34: 18
1526.	A. M., Malmö	30: —
1527.	Missionsvänner i Ebenezer	30: —
1528.	Koll. i Skinnarbo	7: —
1529.	H. M., Sala, ur sparb.	6: —
1530.	C. L., d:o	5: —
1531.	Koll. vid Sala gruva	8: 50
1532.	D:o i Fjugesta	20: —
1533.	D:o i Gropen	10: —
1534.	D:o i Bränsta skola	5: 50
1535.	D:o i Mossby d:o	10: —
1536.	D:o i Ljusfallshammar	6: 50
1537.	D:o i Grytgöl	25: —
1538.	D:o i Folkström	9: —
1539.	Mfg i d:o	6: —
1540.	Koll. i Zinkgruvan	32: —
1541.	D:o i Mariedam	9: 25
1542.	Sparb.-medel fr. Hemse, gm A. L.	6: —
1543.	M. Ö., Stocksund	200: —
1544.	Bergbyns Kinakrets till Estrid Sjöströms underh.	55: —
1545.	W. G., Tibro	15: —
1546.	B. J., Mariestad, »födelsedagsblommor på 75-årsdagen»	75: —
1547.	Sventorps mfg, resebidrag	10: —
1549.	G. L., efterkuvert	12: —
1550.	»Matt. 6: 32»	18: —
1551.	Onämnd, gm E. L., Huskvarna	10: —
1552.	E. E., Mariestad, »födelsedagsblommor»	65: —
1553.	Onämnd, gm d:o	50: —
1554.	»Annie»	10: —
1555.	A. B., Äppelviken	5: —
1556.	»Missionsvän», Filipstad	25: —
1557.	En blomma vid fröken Edla Berglings bår, Forssa Bruk	7: —
1558.	Syfören. i Eksjö, 2/11	15: —
1559.	Boda ungdomsför., Koll. i Boda missionshus 3/11	18: —
1560.	Ö. H. K. U—d, koll. i Vetlanda 4/11	120: 06
1561.	Nye Ungdomsf., koll. 5/11	66: 58
1562.	Koll. i Österkorsberga 6/11	27: 84
1563.	Tackoffer, Vetlanda	200: —
1564.	Koll. i Naglarp 7/11	60: —
1565.	Ulriksdals mfg	100: —
1566.	D:o resebidrag	10: —
1567.	Koll. i Ulriksdals missionshus 8/11	36: 43
1575.	»Onämnd», gm A. K., Björkeryd	10: —
1576.	»Tack för Kullabesöket»	10: —
1577.	Koll. i Kulla kapell 9/11	7: 06
1578.	D:o i Mörtcryds missionshus 10/11	40: —
1579.	T. J., Ö. Korsberga	5: —
1580.	C. A. C., Stensjön, sparb.-medel	6: —
1581.	D. J., d:o, d:o	5: 11
1582.	»Luk. 19: 8»	100: —
1585.	Koll. i Karlstad	36: 65
1586.	D:o i Skåre	6: 08
1587.	D:o i Kristinehamn	31: 85
1588.	Praktiska skolan, d:o	20: —
1589.	Koll i Karlskoga	9: 24
1590.	E. K., Valåsen	50: —
1591.	Koll i Lanna	11: 50
1592.	D:o i Vintrosa	14: 21

1593. »Guds pengar» 10: —
1594. Falköpings kyrkl. syfören. 50: —
1595. S. o. H., i st. för blommor till fröken Edla Berglings bår 10: —
1596. E. F., Mariestad, en blomma på fru Hildur Margareta Ernqvists bår 10: —
1601. G. K., Björkeby 20: —
1602. G. S., Lidköping 15: 03
1603. A. M., Alva, gm E. W. 5: —
1604. Uppsvenska Distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 70: —
1605. »Onämnd» 30: —
1606. »Ps. 100: 5, 6/1 1930» 89: 96
1608. O. E., Lockne st. 14: —
1609. M. P., Karlskrona 10: —
1610. Undersåkers mfg, Hålland 50: —
1611. »Kinesernas Vänner», Jkpg 350: —
1612. »Birgit, Märta o. Majas syfören.», sparb. 20: —
1614. »Herren känner de sina» 1,000: —
1615. Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1,300: —
1616. Syfören. i Magra 100: —
1617. M. H., d:o 20: —
1618. V. o. H. Ö., Örviken 10: —
1621. Resebidrag av L. M. F., Gbg 10: —
1622. Koll. Masthuggets Församl., d:o 37: 61
1623. Björkäs fören., d:o 25: —
1624. Resebidr. av K. F. U. K., d:o 25: —
1625. Koll. i missionshuset, Åsaka 19: 55
1626. Halva koll. i Lutherska missionskyrkan, Borås 25: —
1627. Koll. vid Kinakretsen möte, d:o 77: 25
1628. D:o vid möte i Ekeby, Strålsnäs 10: 50
1629. F. G. D., Lundsbrunn, »ett litet tackoffer för bönhörelse» 50: —
1630. Simtuna syfören. 100: —
1633. Den äldre syfören. i Norra Skärstad 100: —
1634. Syföreningarnas försäljning i Stockholm 20/11 5,254: 87
1635. Kinakretsen, Gbg 416: 50
1636. Yngl.-fören. »Libanon», d:o 125: —
1637. »Onämnd» 100: —
1639. »Ps. 63: 8;, till R. Andersons underhåll 100: —
1640. »Ps. 34: 16», till C. Bloms d:o 100: —
1641. California Kommittén, till Nils och Olga Styrelius d:o 296: 92
1642. P. P., Gånarp, gm N. P. P., Munka-Ljungby 10: —
1643. Tofteryds mfg 200: —
1644. Östra o. Västra syfören. i Jkpg 100: —
1645. Mamrelunds mfg, skördefestmedel 25: —
1647. Lugnås mfg 5: —
1648. Skövde mfg 30: —
1649. O. L., Skövde 10: —
1650. S. J., d:o 10: —
1651. Eknäs syfören., sparb.-medel 53: 85
1653. Testamentsmedel efter avl. änkefru Charlotta Hansson, Växjö 8,900: —
1654. B. E., Ovanmyra, till Elna Lenells underh. 10: —
1655. Hännarvds Arbetsfören. 60: —
1656. Koll. vid ungdomskretsens bönestund 16/11, Grebo 30: 10
1657. K. E., G:la Uppsala 20: —
1658. »Senapskornet», Lidköping 75: —
1659. I. o. W. L., Sjötorp 25: —
1660. »Betala Herren dina löften» 100: —
1661. S. S., Sthlm 27: 50
1662. Kinaafton i Bilsåsen skola, gm J. G. J., Oviken 12: —
1663. L. M. F., från offerdagen för Kina, till »Seminariefonden» 4,324: 23
1664. I. o. A. P., Hassle, i st. för blommor vid Maria Karlsson, Hulteboda bår, gm F. A., Mariestad 10: —
1666. N. H., Värnamo 15: —
1667. »Kinesernas Vänner», d:o 200: —
1668. J. F., i st. för blommor på Mors grav, åttioårsdagen 5: —
1669. »Till minne av min kära vän Edla Bergling» 5: —
1670. »Onämnd, ett litet tackoffer» 10: —

Kr. 28,304: 73

S. M. K:s Pensionsfond.

1638. »2 Moseb. 35: 5» 50: —
1646. Syfören. N:o 2, Sthlm 80: 17

Kr. 130: 17

Särskilda ändamål.

1480. K. A., Örebro, till bibelkv. Liu-tasaos underh. 200: —
1481. D:o till de nödl. 20: —
1482. A. E., d:o till d:o, gm d:o 50: —
1485. »Till Fars o. Mors minne», till Frida Prytz, att anv. för de nödl. 20: —
1492. »Tionde, Rut», till de nödl. 50: —
1503. Ps. 103: 2» till Maria Petterson, att anv. enl. överensk. 20: —
1504. Onämnd, Järle, gm A. B., Örebro 10: —
1505. »Mormors minne, till verksamhet i Puchow, gm J. A. V. P., Mönsterås 25: —
1506. Norra Skärstads söndagsskola, sparb.-medel, till gossen »Nytt liv» underh. hos Axel Hahne 50: —
1517. L. Ö., Innervik, till Morris Bergling, att anv. efter gottf., gm S. N., Skellefteå 4: —
1548. E. L., till de nödl. 25: —
1568. Koll. i Nannylund, Eksjö 1/11, till Barnh. i Sinan 12: 64
1569. Flickornas syfören. i Boda, till Judith Hultqvist, att anv. enl. överenskommelse 50: —
1570. »Onämnd», för de nödl. 50: —
1571. H. L., Vetlanda, till Carl o. Ethel Blom, att anv. efter gottf. 100: —
1572. R. J., d:o, till de nödl. 5: —
1573. »Tackoffer», d:o till d:o 50: —
1574. Koll. bland barn och lärarinnor i Mellanskolan, d:o, till Barnh. i Sinan 32: 25
1583. I. A. M., till evang. underh. 200: —
1584. S. S., Hälsingborg, till Ida Söderberg, att anv. efter överensk. 10: —
1597. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till Maria Petterssons barnh. 700: —
1598. Sättra Barnkoloni, Adelsö, sparb.-medel till d:o 98: 89
1599. Syfören. N:o 1, Sthlm, sparb.-medel, till Bibelkvinnor i Honanfu 68: 60
1600. K. S., Huskvarna, till evang. underh. i Hoyang 200: —
1607. Missionsafton på Kroppefjäll 3/11, till de nödl. 22: 50
1613. Onämnd missionsvän, till d:o 100: —
1619. Syfören. i Magra, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. 100: —
1620. S. N. Duvbo, till Barnh. i Sinan 20: —
1631. Koll. Sättra Barnkoloni, Adelsö, till d:o 21: 67
1632. S. Karlstorp, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. 10: —
1652. F. S—m, julgåva till Morris Bergling, för d:o 5: —
1665. Vesta o. Hjortsberga syfören., till Maria Nylin, för d:o 50: —

Kr. 2,380: 55

Allmänna Missionsmedel	**28,304: 73**
S. M. K:s Pensionsfond	**130: 17**
Särskilda ändamål	**2,380: 55**

Summa under nov. mån. 1931: Kr. 30,815: 45

Med varmt tack till varje givare!

»Ty Herren är god, hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte.»
Ps. 100: 5.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 37:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1932 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Låt oss hålla högtid. — Missionsförsäljningarna. — Från Red. och Exp. — Erfarenhet av Herrens trofasthet. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Insänd litteratur. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313074

Nr 20 ÅRG. 36. 25 DEC. 1931. PREN.-PRIS 2:25

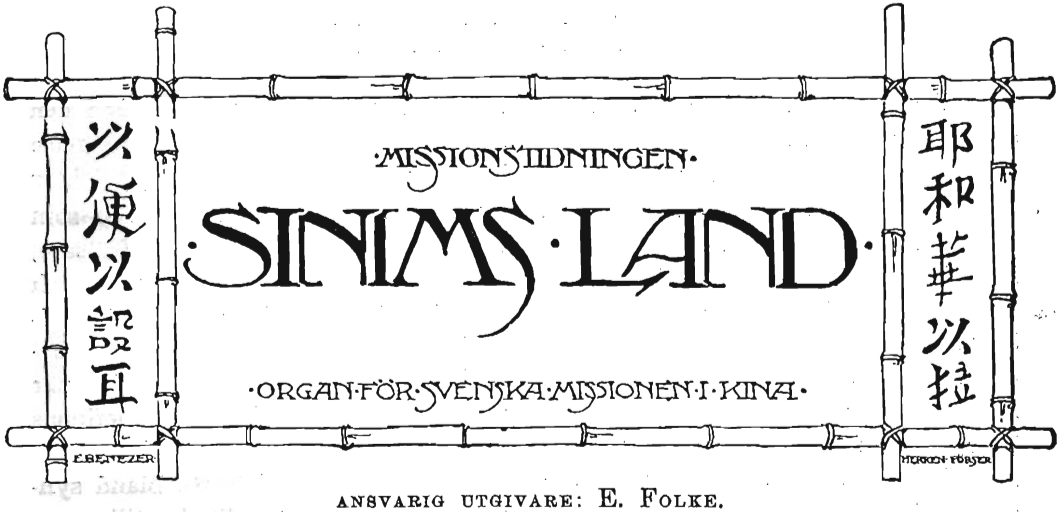

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"Ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." Jes. 9: 6.

FRÄLSARE.

»I dag har en Frälsare blivit född åt eder», var det stora glädjebudskap änglarna förkunnade för herdarna. Och han som kom, visade sig vara en verklig frälsare, ty han kom med sin frälsningsgåva till syndare. Det hette om honom: »Han undfår syndare och äter med dem», och han lät sig kallas: publikaners och syndares vän. Från himmelen har det en gång ropats ut över jorden: »En Frälsare har blivit född åt eder», och sedan har det ropet aldrig tystnat. Särskilt varje julhögtid ropas samma välsignade budskap ut över världen: »En Frälsare har blivit född åt eder.»

Frälsare: Hur har ej årtusenden igenom släkte efter släkte stått inför det skriande behovet av en Frälsare. Och hur har ej skaror av själar sökt att skapa en egen frälsningsväg och finna ett frälsningsmedel. Självplågeri, späkningar, vallfärder, offer och löften, detta och mycket annat ha allvarliga själar försökt, men under allt ha de blott kastats tillbaka på egna resurser blott för att finna att de ingen verklig frälsning vunnit. Till alla sådana är detta budskap riktat: »En Frälsare har blivit född åt eder.» Där äro själar djupt sjunkna i syndens dy, själar som anses vara förlorade, själar som själva ha uppgivit allt hopp om att bliva räddade och upprättade, även för sådana har detta budskap gällande kraft. Frälsare, det är ett ljuvligt budskap i sorgens boningar, på plågolägren, där nöden gästar, i ensamhet och övergivenhet, och icke minst ljuvligt är det då själen står vid dödens port. Och den som under sitt farande efter helgelse kommer att göra sorgliga upptäckter av sitt djupa hjärtefördärv, och som därför känner behovet av en frälsare, är detta budskap oändligt stort och oändligt dyrbart. När all berömmelse blir utelykt, när hela ens rättfärdighet blir som ett orent kläde, när alla egna andliga tillgångar befinnas vara värdelösa, då när bekännelsen lyder: Jag är den främste bland syndare, då få vi gå tillbaka till apostelns vittnesbörd: »Det är ett fast ord, och i allo värt att emottagas, att Kristus Jesus kommit till världen att frälsa syndare. Ja, för varje själ, i varje läge är detta det enda som räcker till att bygga livet på. Frälsaren, min Frälsare.

»En Frälsare åt eder.» Herren vill att budskapet skall komma till var och en för sig, att han skall få göra det levande för varje enskilt hjärta, och därför kommer han till var och en av oss, även denna högtid och säger: Jag kommer nu till dig såsom din Frälsare. Jag kommer såsom din barmhärtige Frälsare med samma kärlek, som jag en gång kom till Efraim, då jag sade: »Mitt hjärta vänder sig i mig. All min barmhärtighet vaknar.» Han kommer såsom en förlåtande frälsare och säger: »Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull och dina synder kommer jag icke mer ihåg.» Han kommer för att avlyssna böneropet i din själ och förnyar sitt löfte om bönhörelse. »Bedjen och I skolen få, på

det att eder glädje må vara fullkomnad.» Tryckes själen av nöd, höres hans milda stämma: »Jag är med dig i nöden.» Han är alltid när de sina som den gode herden. Han företräder oss inför Guds tron såsom vår överstepräst. Han dukar ständigt bordet med det levande brödet och skänker ständigt på nytt i bägaren för varje hungrande och törstande själ. I varje farofyllt läge, då våra själars fiende vill förgöra oss, intager han platsen mellan oss och fienden, såsom han en gång gjorde vid Israels gång genom Röda havet, och vi förnimma hans ord: »Herren skall strida för Eder och I skolen vara stilla därvid.»

Ja, vem kan beskriva all den nåd, som Frälsaren för med sig åt oss. Hur skiftande än vårt liv må vara, hur stort vårt fördärv, hur djup vår nöd, hur skriande våra behov, hur stark vår själshunger och törst, i allt och för alla är han en alltillräcklig Frälsare, och därför ha vi alltid skäl att hälsa honom på nytt: »Välsignad vare han som kommer i Herrens namn.»

Erik Folke.

"Vänligt över jorden glänser
Strålen av ett himmelskt hopp;
Stilla inom tidens gränser
Evighetens sol går opp
Ack, så stilla, att mitt öga
Hennes sken fördraga må
Och Guds dolda råd förstå."

Sv. Ps. 73: 1.

---

†

Emilia Ulff.

Den 15 dennes avled efter en tids sjukdom fröken Emilia Ulff, som åren 1896—1903 var missionär inom Svenska Missionen i Kina.

Fröken Ulff föddes den 24 sept. 1854 i Wikmanshyttan, Hedemora församling. Hennes föräldrar voro brukspatron C. R. Ulff och hans maka, född Clason.

Hennes arbetstid i Kina blev ej så lång, men hennes kärlek till Herrens verk därute upphörde ej. Sedan hon på grund av klenhet på egen begäran utträtt ur S. M. K. stod hon dock kvar i innerlig gemenskap med oss. Gång efter annan drev hennes längtan henne att tala om utresa. Själv kom hon ej ut, men hennes förbön kunde omfatta det arbete, hon själv längtade att få hängiva sig åt. Vi tacka Gud för vad han givit oss genom henne och önska frid över hennes minne. *M. L.*

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Emma Beskow 70 år.

Fröken Emma Beskow, vår kvinnokommittés uppoffrande och nitiska ordförande, fyller 70 år på Trettondagen. Förvisso kommer många vänner att den dagen frambära henne i förbön och tänka på henne i kärlek och tacksamhet.

Hans Stjärna i Östern.

Ännu kan vår kalender rekvireras från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggat. 55, Stockholm.

Vi tacka varmt för hjälp med spridandet av missionskalendern Hans Stjärna i Östern och motse tacksamt rekvisitioner.

S. M. K:s tisdagsbönemöten.

Tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan, som avslutats för hösten den 8 dennes, börja åter fr. o. m. tisdagen den 12 nästkommande jan. Mötena hållas kl. 7 e. m. och Missionens vänner hälsas varmt välkomna att taga del i dessa möten.

Trettondagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. en *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergåvor mottagas.

Ämnen för bön med tacksägelse.

Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön, de s. k. bönelistorna, hava utkommit i ny upplaga och erhållas på begäran kostnadsfritt från expeditionen.

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

En God Jul

tillönskas alla

S. L:s läsare!

Evangeliska Alliansens inbjudan till allmän bönevecka

den 3—10 januari 1932.

Till våra bröder i Kristi heliga allmänneliga kyrka, församlingen av troende i hela världen.

Bröder och systrar i vår Herre Jesus Kristus!

Då vi ännu en gång inbjuda eder till gemensam bön, ville vi mana eder att bedja om en förnyelse såväl inom den kristna församlingen som inom det borgerliga samhället och att själva för egen del träda in på den väg, som leder till förnyelse.

— — —

I alla stora rörelser för framåtskridande hava tiderna igenom de avgörande faktorerna varit personligheterna och de små grupper som dessa samlat omkring sig. Sannolikt kommer det även i vår tid att bliva så. Det andliga framåtskridandet begynner alltid med individen. Världens förnyelse kommer att förverkligas i den mån den enskilde i sig mottager den gudomliga förnyelsen och handlar med den av Guds Ande inspirerade människans mod. Låt oss i denna tid, då hopp och fruktan kämpa om herraväldet, »icke höra till dem, som draga sig undan, sig själva till fördärv», utan »till dem, som tro och så vinna sina själar». Hebr. 10:39. Och må den bönevecka, till vilken vi inbjuda eder, bliva inledningen till ett sådant kristligt handlande, som allestädes kommer att uppenbara bland oss hans

närvaro, »som gör allting nytt». Uppb. 21: 5.

Böneveckans motto: Vägen till förnyelse.

Söndagen den 3 januari.

Ämnen och texter föreslagna till betraktande:

Vägen till förnyelse — Längtan. Ps. 85: 7—8. Joel 2: 12—14.

Vägen till förnyelse — Bön. 1 Sam. 7: 3, Jer. 29: 11—13.

Vägen till förnyelse — Löftet. Mal. 3: 10, Uppb. 21: 5.

Vägen till förnyelse — Uppfyllelsen. Ps. 133, Apg. 2: 16—21.

Måndagen den 4 januari.

Vägen till förnyelse:
Tacksägelse och syndabekännelse.

Låtom oss tacka:

för Guds uppenbarelse i Kristus såsom den, som helar det förflutna och ger hopp för framtiden;

för gåvan av den Helige Ande, genom vilken möjlighet bjudes åt människorna att »förvandlas till hans avbilder» genom att stiga »från den ena härligheten till den andra»;

för den bekräftelse av vår tro på Gud, som gives oss genom nutida vetenskapliga rön;

för det växande intresset för de ting, som röra frälsningen, vilket är en frukt av kyrkans strävanden efter att hennes tro måtte bliva mer levande.

Låtom oss bekänna:

att kristna alltid ofta brustit i att framställa »det eviga evangeliet» och dess mål »i Kristus sammanfatta allt»;

att vi alltför ofta blott väntat till dess att omständigheternas makt tvingat oss till nya tillämpningar av detta evangelium på mänsklighetens behov och önskemål;

att en tro, vars medelpunkt är Kristus, den högsta uppenbarelsen av kärlek i handling, genom sina representanters tröghet kommit därhän att bli ansedd såsom blott någonting sedvanligt och livlöst.

Låtom oss bedja:

om en ny syn på Guds avsikter;

om en förnyad medkänsla, skapad av Kristi sinne;

om en förnyad tro på det världsomskapande inflytandet av det personliga vittnesbördet om Kristus i den Helige Andes kraft. »Se jag gör allting nytt.»

»Herre, vad vill du att jag skall göra?»

Bibeltexter: Ps. 138, Dan. 9: 3—19, 1 Kor. 12: 27—31, 1 Kor. 13.

Tisdagen den 5 januari.

Vägen till förnyelse:
Den allmänneliga kyrkan.

Låtom oss tacka:

för att i trots av de kristnas försummelser och inbördes söndringar andlig enhet dock är en av erfarenheten bekräftad verklighet;

för att den ende Guden, »som är allas vår Fader», alltfort »är över alla, genom alla och i alla»;

för att den gamla avogheten håller på att förbytas i nya vänskapsförbindelser bland kristna av olika kyrkosamfund;

för att kyrkosamfunden under en allt starkare förnimmelse av sitt behov av Gud också allt mer börja känna, att de behöva varandra.

Låtom oss bekänna:

att vi hava allt för ofta låtit omständigheternas makt tvinga oss att taga steg, som borde hava tagits enbart i lydnad för Kristus;

att vi genom inbördes söndring hava förhindrat utbredandet av hans allmänneliga konungadöme.

Låtom oss bedja:

om att en andlig förnyelse hos de splittrade kyrkosamfunden måtte åvägabringa en återförening, icke genom underhandlingar och kompromisser utan genom för-

eningen av hjärtan, som blivit uppvärmda och bevekta av Kristi Ande och av hans åtrå att frälsa.

Bibeltexter: Ps. 85; Joh. 17.

Onsdagen den 6 januari.

Vägen till förnyelse:

Hednamissionen och israelsmissionen.

Låtom oss tacka:

för att på missionsfälten samarbetet redan kan betraktas som normalt och att enhetssträvandena mellan de olika kyrkosamfunden på missionsfälten synas bliva krönta med framgång;

för att Kristi evangelii enhet blivit uppfattat och uttalat på de ekumeniska konferenser som hållits;

för den nya uppfattningen om betydelsen av Jesu Kristi sändning och hans tjänaregärning, som utbreder sig bland de bildade judarna.

Låtom oss bekänna:

att motsägelserna i de bekännande kristnas liv ofta nedsätta värdet av det kristna budskapet, såväl i hemland som hednavärld;

att när förhållandena på missionsfälten överallt mana till framryckande, missionens arbetare så ofta skola bliva tvingade att draga sig tillbaka på grund av bristande understöd från hemförsamlingen.

Låtom oss bedja:

om att en ny pingstvind måtte komma och återuppliva apostlatidens andeliv i kyrkorna och i varje kristen, och särskilt bland de unga väcka en känsla av ansvar för missionen;

om att nya evangeliska rörelser i alla till namnet kristna länder måtte leda till en ny missionsperiod i kyrkans liv;

om att kyrkosamfunden måtte hjälpa varandra i att gemensamt motstå såväl den gudsförnekande kommunismen som den materialistiska kapitalismen, samt

om att hela Kristi kyrka måtte förstå sitt ansvar att allvarligt och i tro bedja för Jerusalems frid och judarnas frälsning.

Bibeltexter: Uppb. 21: 1—7, Ps. 2, Jes. 60, Matt. 28: 16—20, Apg. 1: 6—11.

Torsdagen den 7 januari.

Vägen till förnyelse:

Mellanfolkligt samförstånd och världsfreden.

Låtom oss tacka:

för de många rörelser — politiska, ekonomiska, filantropiska och religiösa — som sträva efter att främja samförstånd mellan folken och att avskaffa krig;

för alla kristliga strävanden att åvägabringa försoning mellan folken och för alla uppriktiga försök att åstadkomma välvilja och fred bland nationerna.

Låsom oss bekänna:

att nationer, vilka hava förbundit sig att icke gripa till vapen mot varandra, ännu äro så motsträviga att nedrusta och att de genom sitt tal och sina handlingar omöjliggöra den allmänna säkerheten;

att utbredandet av västerländsk civilisation fört med sig icke frid utan nya oroligheter i Österns länder.

Låtom oss bedja:

om att alla nationer måtte söka Gud och finna Honom;

om att Han ville påskynda uppfyllelsen av sitt löfte att utgjuta sin Ande över allt kött;

om att den kristna allmänna opinionen i alla länder måtte med samlad styrka understödja en allmän begränsning av krigsrustningarna och söka att bliva ledd av Guds vilja;

om att inbördes förtroende måtte leda fram till sådana resultat av världskonferensen för avrustning i februari 1932, vilka komma att stärka grundvalarna för samförstånd och fred bland världens nationer.

Bibeltexter: Ps. 33, Jes. 35, 1 Petr. 2: 9—25.

Fredagen den 8 januari.

Vägen till förnyelse:

Hemlivet och uppfostran:

Låtom oss tacka:

för allt vad Kristi Ande har verkat för att förädla och höja familjelivet och för att främja uppfostran och upplysning.

Låtom oss bekänna:

att hemlivets nivå är i sjunkande och att husandakten försummas,

att mycket, som går under namn av religiös uppfostran, ej förtjänar detta namn och att i många länder materialistiska åskådningar blivit förhärskande i uppfostringsarbetet.

Låtom oss bedja:

om att såväl i hemmet som i skolan en ökad förståelse för det enda nödvändiga måtte väckas till liv och att vi måtte få förnyad frimodighet att låta Gud påverka vårt dagliga liv.

Bibeltexter: Ps. 34, 5 Mos. 4: 5, 10, Mark. 10: 13—22, 2 Tim. 3: 10—17.

Lördagen den 9 januari.

Vägen till förnyelse:
Den inre missionen.

Låtom oss tacka:

för att de, som arbeta i hemlandet känna ett växande behov av andlig förnyelse och av nitälskan för påskyndandet av evangeliseringsverksamheten.

Låtom oss bedja:

om att alla präster, evangelister, söndagsskollärare och övriga arbetare i hemlandsmissonen, som hava att frambära vittnesbördet, måtte rätt fatta, vad som utgör den väsentliga utrustningen för Herrens tjänst, nämligen att bliva uppfylld av Anden;

om att de kristna i alla länder måtte i allt högre grad ena sig i en strävan att med evangelium söka nå dem, som gått bort från Kristus.

Bibeltexter: Ps. 121 och 122, Joh. 1: 35—51, Uppb. 21: 1—7.

Evangeliska Alliansens Svenska Avdelning.

P. S. Den svenska kommittén föreslår vidare såsom grundtanke för de möten som eventuellt komma att anordnas

Söndagen den 10 januari.

Vägen till förnyelse:
De kristna och den närvarande världsnöden.

Hela världen lider för närvarande under ett oerhört betryck. Vi tro, att endast hos Gud finnes hjälpen. Vi mana för den skull till förbön för alla i vårt land, vilka genom den ekonomiska depressionen kommit i trångmål och i många fall förlorat sina förvärvsmöjligheter. Vi böra bedja särskilt för ungdomen, som under dessa förhållanden står i fara att förlora livsmodet och genom sysslolöshet utsättas för frestelser av mångahanda slag. Må vi ock bedja för de styrande samt för dem, som hava ledningen av vårt folks ekonomiska liv, att Gud i sin nåd måtte låta dem finna den rätta vägen ut ur den närvarande nöden och att Hans namn därigenom måtte varda förhärligat.

Bibeltexter: Job 36: 19, Hab. 3: 2, 1 Tim. 2: 1—6, 1 Petr. 5: 6—7.

Det synes kommittén att det i hög grad skulle kunna främja böneveckans syftemål, om de kristna i Sveriges bygder, särskilt i sammanhang med böneveckans begynnelse och avslutning, kunde gemensamt samlas till bön och Guds ords betraktande, och den ville därför jämte Evangeliska Alliansens bönecirkulär, som härmed utsändes, rikta en vädjan till alla att, där det låter sig göra, söka anordna sådana möten.

O. BERNADOTTE.
Ordförande.

Karl Fries. *J. Nyrén.*
Eskil Levander. *J. Byström.*
G. E. Benander. *J. Hurtig.*
Fritz Pettersson *K. A. Wik.*

P. E. Fröberg.
Sekreterare.

Ett julminne.

Hu, så det stormar, och dammet rullar fram som väldiga vågor på gatan! »Frun behöver sin fårskinnspäls i dag», sade kocken, i det han räckte mig min stora respäls. Om detta vore snöyra i stället för damm, då skulle jag få en fläkt av julstämning. Vi ha ju jul om nio dagar. Så tänkte jag, i det jag samlade ihop mina böcker för att gå till min sista bibelklass före helgen. Vad jag önskade, att vi alla i klassen måtte få litet av den rätta julstämningen, men allt var ju så grått i grått.

I det den tunga porten slogs igen bakom mig och jag kom ut på gatan, suckade jag till Gud: O, låt ditt ord få värma våra hjärtan! Det är ju en så underbar text för mötet i dag. »Sätt oss med honom i den himmelska världen!»

Framkommen till Konfusius' stora tempel hörde jag sång i fjärran, jag stannade och lyssnade. Är inte detta en julsång, som jag hör? »Lyssnen till julens änglakör.» Men vem är det, som sjunger? Jag vände mig åt det håll, varifrån sången kom, men kunde ingen se, utom människor, som skyndade mot sina hem, ty det var kallt. Jag stod och lyssnade. »Frid på jorden, till människorna ett gott behag», sjöngs åter. Jag gick på, och då jag kom bakom templet i lä för stormen, vem sitter där på trappan om inte gamla tant Chang! Då hon fick se mig, räckte hon ut båda händerna, smålog så varmt mot mig och frågade: »Frun, hur många dagar ha vi kvar till den heliga födelsen?» »Nio dagar, men att tant sitter här i kölden!» Hon hade sitt oljekrus och sin ättiksflaska bredvid sig. Hon kom nog från affären bredvid.

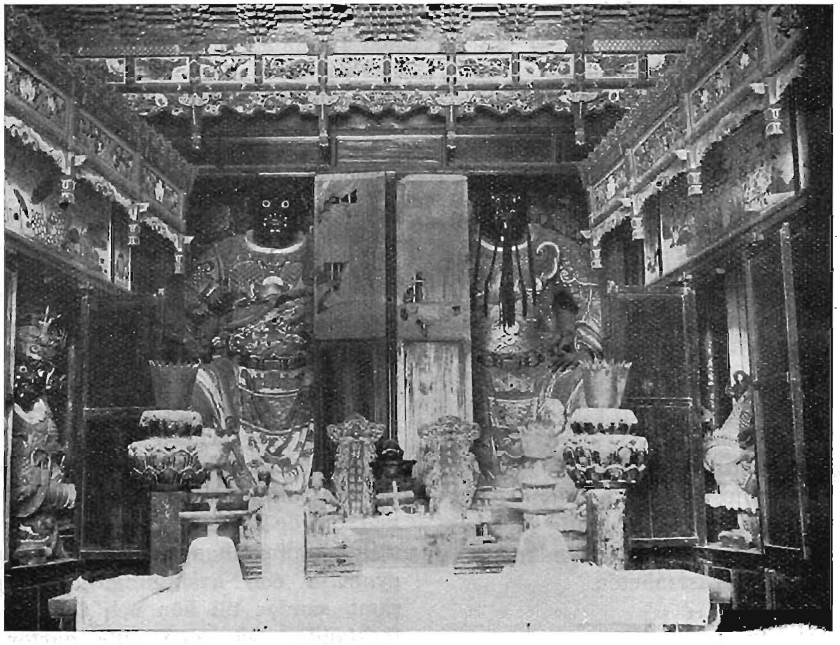

Foto: M. Folke.

Interiör av ett tempel nära Yuncheng.

»Tycker frun, att det är kallt? O, jag känner mig så varm ända ner i botten av hjärtat. Jag tänker så mycket på den heliga födelsen. Det står i Skriften: 'Han blev fattig för att göra oss rika'. Men tänk, det står också, att han kom till sitt eget, men hans egna mottogo honom icke, men så många som mottogo honom...»

— Då knäppte hon samman sina händer, såg upp mot himlen och sade: »Tack, osägligt tack, att du har tagit din boning i mitt hjärta!» Stora tårar rullade nedför de rynkade kinderna. »Det är bara tacksamhetens tårar», sade hon, i det hon torkade bort dem med sin gröna sidennäsduk. »Mina tankar gå ständigt till krubban dessa dagar. När jag lägger mig och när jag stiger upp, komma julspråken så levande för mig.» »Tant kommer väl till julottan?» »Ja, om jag kommer! Nu firar jag julotta varje morgon i mitt hjärta. Fru Sandberg, sitt här och sjung en julsång med mig!» Jag knäppte upp min stora kinesiska pälskofta och drog henne intill mig. »Nu ska' vi två gå till Betlehem», sade jag. Hon svarade mig intet. Hennes tankar voro så långt, långt borta. »Det folket, som sitter i mörkret, skall se ett stort ljus», läste hon under djup rörelse.

Då jag efter sången tittade på klockan, märkte jag, att jag redan var sen för klassen. Nu måste jag skynda mig. »Gå i frid», sade hon. »Hälsa alla! Må våra hjärtan fyllas av helig tillbedjan vid krubban dessa dagar!»

Så bar det i väg, men hon satt kvar. Nu hade jag fått en praktisk förklaring på texten: att sitta i det himmelska. Gamla tant Chang, hon var i det himmelska.

Många voro samlade i klassen, då jag kom. Flera hade kommit från »fåfänglighetens marknad» och voro helt upptagna av frågan: vad skola vi äta, och vad skola vi dricka, och vad skola vi kläda oss med under helgen? Då jag talade om, vad som hade fördröjt mig, och att den gamla skickade denna hälsning: »Må våra hjärtan fyllas av helig tillbedjan omkring krubban dessa dagar», då blev det med ens tyst och allvarligt.

Så gingo dagarna så fort, och julafton var inne. Den ena vagnen efter den andra med julgäster körde in på missionsstationen. Det var helt naturligt för de kristna att resa upp till »våra högtiders stad» och fira den heliga födelsen.

Medan staden låg i natt och mörker, tindrade ljusen i Guds helgedom, där en förlossad skara tågade in, tills sista bänken var fullsatt. Det är så tyst därinne, till kyrkklockans sista ton har dött bort i fjärran. Då reser sig hela församlingen och sjunger: Vår hälsad sköna morgonstund! Där stodo småttingarna med hopknäppta händer och sjöngo av hjärtans lust, medan deras bruna ögon tindrade lika klart som ljusen i juleträden. Det är helg i hjärtana. Det är tillbedjan omkring krubban. »I dag har en Frälsare blivit född åt eder», kom som toner från himmelen. Det kom med förnyelse till den, som ville taga emot det gamla julevangeliet.

Där på första bänken satt gamla tant Chang från tempeltrappan. Hennes kropp gungade fram och åter. Jag förstod, att hon njöt outsägligt. Så såg jag henne viska: »outsägligt, outsägligt, jag hör änglarnas sång». Så brast hon i gråt.

*

Ute började det dagas, då de sista orgeltonerna dogo bort. Vi samlades i de stora gästrummen till en liten tefest. De doftande svenska vetebullarna förde mina tankar över de stora vattnen till fosterjorden, till våra älskade barn. Hur månne de hade det nu? Sju långa år hade gått, sedan jag tryckte dem till mitt hjärta. För krigets skull hade vi intet hört från dem på över två månader. O, vilken längtan och väntan! Vår dagliga bön hade varit, att Gud måtte låta oss få hempost till jul; julafton kom och gick, men ingen post kom. Upptagen som jag var av dessa tankar, lade någon sin hand på min arm och sade: »Fru Sandberg tänker på sina barn i Sverige?» Då kommo så stora tårar i mina ögon. Det var gamla tant Chang, som sade detta. »Om jag bara hade fått en rad ifrån dem!» — »Nu ligger nog breven hemma och vänta. Han hör vad de gudfruktiga begära, det är så sant», sade gamla tant.

Då jag kom hem och knackade på porten, smålog portvakten så gott mot mig och sade: »Han hör, vad de gudfruktiga begära». Då jag kom in, låg där en stor hög svensk post! Flera brev från barnen!

Brev från släkt och vänner, jultidningar och paket! Är detta verklighet, eller är det en skön dröm, frågade jag mig själv. Jo, en verklighet. Det var som om våra barn hade kommit rakt i famnen på oss. Gud blev så stor. Han hade hört vår bön. »Han gör vad de gudfruktiga begära.».

Sekine Sandberg.

Genom lidande till seger.

En kinesisk ung dam, som användes av Herren i ett välsignelserikt arbete bland skolflickor, berättar följande om sig själv.

Min far hade tjugotvå barn. Han var provinsguvernörens närmaste man och hade två hustrur samt en bihustru. Han var rik. Hushållet bestod av 60 personer, tjänarna inberäknade. Varje litet barn hade sin egen barnjungfru. Vi barn fingo nästan allt vad vi önskade oss. Vårt hem var stort med vackra trädgårdar, överflöd av blommor och en liten damm.

Då jag var en ung flicka tillbringade jag större delen av tiden med att spela Ma-jong och dricka vin. Fina kläder var jag naturligtvis också mycket intresserad av. Jag älskade far, och han älskade mig samt beredde mig många tillfällen till nöjen. Varje vecka fick jag följa med honom till teatern.

En gång, när far var mycket sjuk, kom jag att tänka på det gamla kinesiska påståendet, att om ett barn kokar en bit av sitt eget kött och låter den sjuke dricka det, blir han frisk. Jag försökte också att i hemlighet skära bort ett stycke från min arm. Inte förstod jag huru svårt detta skulle bli. Med en slö sax försökte jag åter och åter, innan det lyckades. Men till slut gick det, och far blev verkligen bättre. Min arm var emellertid mycket öm. Jag lade på aska från rökelsekaret i vårt familjetempel och band sedan om en ej alltför ren näsduk. Och jag behöll min hemlighet för mig själv en längre tid, ty det vidskepliga påståendet lärde, att om man talade om det innan hundra dagar förflutit, var kraften borta. Det tog sex månader innan mitt sår var läkt.

En av Kinas kvinnor.

Far dog ungefär ett år senare. Följden blev, att vi ej längre voro lika rika som tidigare, fastän vi alltjämt hade vad vi behövde för vårt uppehälle.

Jag var mycket intresserad i studier, läste latin och engelska i en skola. Då jag en gång hörde, att man ej kunde räknas vara »bildad», förr än man kunde tala främmande språk, väcktes en längtan efter att lära mer engelska, och en missionsskola rekommenderades åt mig. Då jag där begärde att få särskilda lektioner i engelska, lovade man mig detta men på villkor att jag skulle använda Bibeln som lärobok.

Hellre hade jag velat läsa någon annan engelsk bok, men jag måste gå med på villkoret. Jag var även tvungen att gå med på gudstjänster, men då hade jag en annan bok inuti Bibeln och läste i den andra boken under gudstjänsten. Jag hade ingen lust att lära något, som hade med Bibelundervisning att göra. En dag skulle en berömd amerikansk predikant leda gudstjänsten. Jag gick med, men endast för att försöka lära nya engelska ut-

tryck. Då jag måste gå med, tänkte jag, skall jag väl försöka begagna även de tillfällena för att lära engelska språket. Och dock sjönko så småningom bibelorden ned i hjärta och sinne, ty många förböner uppsändes den tiden för min skull, fastän jag ej då visste därom. Jag kände mig långt ifrån lycklig.

En dag, då jag deltog i gudstjänsten, sade pastorn: »Varför äro somliga, som höra det glada budskapet åter och åter, så olyckliga?» Han besvarade frågan genom en jämförelse med ett träd, som ligger på marken. Under trädet gömma sig en massa kräldjur, som älska att vistas i mörkret. En dag i parken kom jag ihåg hans ord och beslöt se efter, om det var sant. Jag flyttade på ett trädstycke, som låg där, och till min förvåning fann jag där en massa kryp, som alla skyndade komma bort från ljuset, där de tydligen kände sig allt annat än lyckliga. — Då och där förnam jag, huru Herren talade till mig om att jag var olycklig i hans ljus, emedan min själ ännu hörde mörkret till. Jag skyndade till mitt rum och bad: »O, Gud, om det finns en Gud, hjälp mig!» — Gud mötte mig, och ljuset kom in i mitt liv.

Från den stunden visste jag, att Herren Jesus var **min** Frälsare. Det dröjde ej heller länge, innan jag genom dopet upptogs i den kristna församlingen.

Då jag kom hem till mitt hem en tid efter dopet, fann jag mor gråtande och mina äldre bröder sittande runt rummet som domare. Min äldste bror slog mig och mor fortsatte att gråta dag och natt. Jag sade: »Mor, jag älskar Herren Jesus så högt, att jag ej kan annat än följa honom.»

Jag fick lida mycket, ty mina bröder menade, att jag dragit vanära över dem. När jag vid bordet tyst bad Gud välsigna maten, blevo de ofta så onda, att de drevo bort mig innan jag hunnit få en enda bit mat. Så ofta jag kunde talade jag med dem om Gud, och Herren gav mig nåd till att vara stilla och tala ödmjukt. Min mor blev sjuk, men då jag talade med henne om att tro på Gud, svarade hon: »Icke förr än jag är död och ligger i kistan med locket påsatt, kommer jag att tro på Jesus.»

*

Efter en tid bad en av mina bröder mig undervisa honom i latin. Vi sutto i ett litet hus nära familjetemplet, i vilket där fanns avgudar i dussintal, stora och små. Jag pekade på dem, sägande, att de ej kunde höra såsom min Herre och Frälsare hörde, då jag bad. Så småningom kom denne min bror till tro, men då blev det ännu svårare för mor. Hon sade: »Jag kan ej uthärda, jag kan ej uthärda. Svårt nog var det, när *min dotter* följde den utländska läran, men att nu *min son* gör det är omöjligt att uthärda.»

De försökte locka mig till att övergiva Herren Jesus genom att visa mig smycken och dyrbarheter; de slogo och misshandlade mig, men så småningom blev den ene efter den andre av mina bröder påverkad av Gud och övervunnen. Min mor blev åter sjuk och måste föras till sjukhus. Då fastade och bådo jag samt ett par av mina vänner under tre dagar. Mor blev bättre, och innan hon lämnade sjukhuset mottog hon Herren Jesus såsom sin personlige Frälsare.

En syster skrev från Shanghai: »Kalla dig för all del ej för bibelkvinna. Vi blygas för att en släkting till oss skall kallas så.» Jag svarade endast: »Det är mycket ärofullt att vara en bibelkvinna.» — Hon skrev: »Då kan jag ej taga emot dig i mitt hem» och fick mitt svar: »Jag är ledsen, om jag ej får besöka dig, men jag vill tjäna Herren med all kraft, och att tjäna honom är min högsta fröjd.»

Till Guds ära vill jag till sist berätta, att trettioen av min släkt nu känner Herren, och att jag är så tacksam för nåd och kraft till att förkunna hans stora kärlek.

(Efter *Missionary Review of the World.*)

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

På hemväg.

Allegori av *E. Fbg.*

»Men vi hava — fått — den Ande, som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud.» 1 Kor. 2: 12.

Så var hon då verkligen fri och på väg mot det land, där hon som barn lekt i furstliga palatser. Hon *borde* ju vara jublande glad, hon, som nyss gick klädd i trasor, bar boja om foten och slavmärke på sin panna. Nu stod hon på däcket av det skepp, som med varje minut skilde henne allt längre från det land, där hon levat ett så förnedrande liv i synd och last.

Hur skamligt bedragen hade hon ej blivit därborta! Hur falska hade ej de löften varit, varmed han, den hale förledaren, hade lockat henne ut i landsflykt. En hägring blott hade det varit, allt det som han förespeglat henne, som skimrande såpbubblor hennes lyckodröm.

Men nu var hon fri, köpt av honom som blev slav i hennes ställe, som tog hennes bojor och böjde sin rygg under hennes bördor. Vad allt hade han ej utstått för hennes skull, sedan han gick in i hennes ställning!

Men nu var hon på hemväg, och han, som köpt henne livet och friheten, han hade givit henne en ledsagare på vägen, en övermåttan god och vis hjälpare, som åtagit sig alla de angelägenheter, som hörde ihop med resan. Visst hade hon skäl att glädjas!

Var hon då inte glad? Jo — nej! Just nu smög sig brännande tårar fram ur hennes ögon och skymde hennes blick. Hon tänkte på förnedringens tid, hon erinrade sig ock, att hon föregående afton hade sett flera av sin grymme husbondes pådrivare bland passagerarna. De hade känt igen henne, de hade hånlett åt henne. Hon ryste, när hon tänkte på dem. Skulle de månne kunna föra henne tillbaka till det gamla livet? Hjärtängslig skyndade hon sig ned i hytten för att sluta sig inne med sig själv.

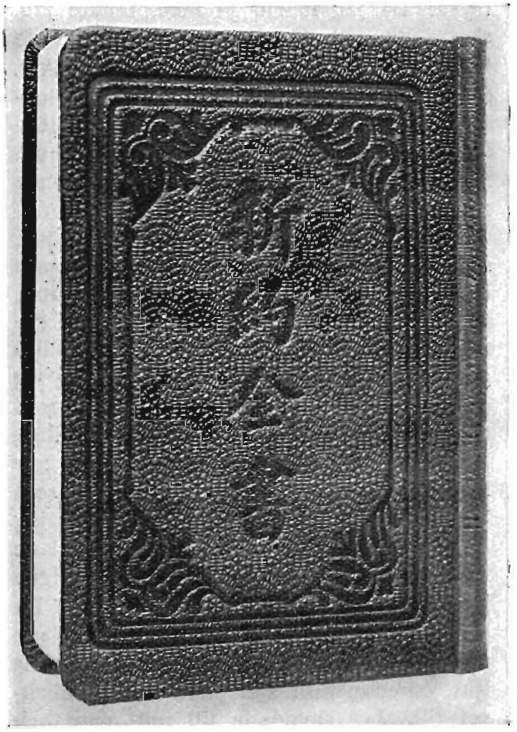

Frigörelsens budskap. Nya Testamentet på kinesiska.

Men detta var just vad hon inte bort göra. Där lågo ju hennes gamla trasor, vilka hon fått utbyta mot den dyrbara dräkt, som hennes räddare skänkt henne, när hon steg ombord på båten.

Å, de gamla trasorna! Hon kunde ej hjälpa, att hon måste se på dem och därvid tänka på vad hon varit. Så började åter tårarna flöda.

När hon äntligen trädde ut ur sin isolering, mötte hon en av pådrivarna, som hälsade henne med ett skadeglatt smil. »Du ser just ut som en lycklig furstinna!» hånade han. »Har du varit där nere och betraktat dina smycken, din vackra bruddräkt?»

Smycken? De juveler hon en gång ägt, dem hade hon pantsatt i det främmande landet. Bruddräkt — inte ägde hon någon sådan. Nej, det var sina trasor hon beskådat. Undra på om hon grät.

»Är du säker på att du är på hemväg?»

började han åter. »Var har du din biljett?» — Biljetten! Den hade hon ej sett. Den hade väl hennes ledsagare? Full av tvivel och oro skyndade hon sig ater in i den trånga hytten. Hur skulle resan sluta?

ej ens med säkerhet om hon var berättigad att dela överflödet vid borden. Så föll hon i sömn men plågades av onda drömmar.

Mjuka, ihållande knackningar hördes på dörren. Hon vaknade, men hon våga-

Det glada budskapet förkunnas i ett tält i Kina.

Därute kallade gong-gongen till måltid. Hon hörde glada röster, lätta steg, men hon vågade sig ej ut bland de lyckliga människor, som skyndade till de dukade borden. Hon stannade därinne, där allt påminde om hennes träldomstid, stannade hungrig och nedslagen. Hon visste ju

de knappt öppna. Var det hennes fiende, som kom för att plåga henne? Då hördes en mild röst uttala hennes namn. Det var det namn, som hennes räddare nämnt henne med. Det namnet kände ej hennes fiender. Med nyväckt hopp skyndade hon att öppna.

Därute stod hennes ledsagare med vemod i den milda blicken. »Varför gömmer du dig ensam härnere? Jag har sökt dig, men du har ej stått att finna. Du var ej med vid måltidsborden, och nu bär ditt ansikte spår av tårar. Sörjer *du*, och varför? Varför får jag ej hjälpa dig?»

Hon pekade på trasorna och berättade om mötet med den gamle härskarens utskickade.

»Men varför behåller du lumporna? Och varför går du här nere, där fiendens pådrivare vistas? Jag har sökt dig för att föra dig in i de rum, som din räddare berett åt dig för färden. De ligga högre upp. Varför vill du ej taga dem i besittning?»

»Vill du överlämna dina gamla kläder åt mig?» — »Tag dem!» bad hon. Så tog han trasorna och kastade dem i havets djup, och hon såg och jublade. Aldrig skulle hon se dem mer.

»Kom nu och se vad du fått i stället», manade han, och hon följde honom uppför flera trappor.

Där — vad var det hon såg? En underbar skimrande klädnad. Hon kastade en frågande blick på ledsagaren. »Din bruddräkt», log han. »Och se, här äro dina smycken». Då såg hon, att alla de juveler hon en gång pantsatt, voro återlösta. Men de hade blivit underbart slipade och fått en ny infattning. Och allt hade han gjort, han, som köpte henne fri.

Hon föll på sitt ansikte. »Varför, varför gjorde han detta för mig? Varför köpte han mig? *Mig?*»

»Därför att du skulle bliva hans egen. Därför att han älskar dig med gammal kärlek, därför att han alltid älskat dig», sade hjälparen. Där på bordet låg en packe brev, som räddaren sänt sin blivande brud. Nej, aldrig mer skulle hon kunna tvivla på hans kärlek. Visst var det ofattbart, att *han* hade utkorat *henne* till brud, dock, här läste hon ju hans egna ord därom. Men aldrig skulle han tvinga henne till sin. Av fri vilja måste hon komma. Den stora sanningen hade gått upp för henne, och sanningen gjorde henne fri, fri ej blott i teorien utan fri i erfarenheten.

Men han, som fört henne in i sanningen, han måste nu alltid vara vid hennes sida, och aldrig tröttnade han att undervisa henne om honom, som skänkt henne allt, och som väntade henne på stranden av det land, dit de färdades.

(*Ur Korsets Budskap.*)

Flickan, som gjorde vad hon kunde.

Laura och Hjalmar hade fått var sin sparbössa för missionen. Första tiden hade de mycket ivrigt samlat in slantar, men så ledsnade de, och därför var beloppet ej så stort, som det kunnat vara, när de båda syskonen i likhet med de andra barnen avlämnade det på en söndagsskolefest. Så tyckte de åtminstone själva, sedan de hört nedanstående historia.

»För omkring tio år sedan var jag uppe vid ett nybygge i Norrland», berättade pastor K., en resepredikant, som var närvarande vid festen, »och höll ett fåtaligt besökt möte i en liten, oansenlig skolsal. Jag hade sparbössor med mig att dela ut, jag talade så gott jag kunde för de stackars hedningarnas sak, men efter mötets slut var det blott en enda, en liten, torftigt klädd flicka, som bad mig om en bössa.

Hon såg mycket fattig och klen ut. Jag tänkte för mig själv, att hon kom nog att insamla det minsta av alla.

Förliden sommar kom jag åter till samma plats. Tio år är en lång tid, och under denna period hade nybygget vuxit ut till en stor by, och det lilla skolhuset till ett rymligt missionskapell.

Jag talade inför en skara av flera hundrade, och efteråt bådo mig ett trettiotal personer om sparbössor.

Sist i gruppen kom en krokig gammal gumma, men hon bad ej om något, hon medförde något i stället. Hon lade en illa medfaren sparbössa som i mina händer kändes mycket tung.

»Jag har ett budskap att giva pastorn

med denna »bössa», sade hon med en skälvande röst. »Säg, kommer pastorn ihåg, att pastorn var här för tio år sedan och förde de arma hedningarnas talan?»

»Jo, det minns jag.»

»Vid mötets slut talade pastorn till barnen och sade, att till och med det minsta och fattigaste bland dem kunde göra något, och om de gjorde det av hela sitt hjärta, så skulle Herren Kristus säga till dem en gång: De hava gjort vad de kunnat.

Jag kommer nog ihåg orden, fortsatte den gamla gumman, ty min Elsa upprepade dem så ofta för mig.

Vi bodde, hon och jag, i en avsides liggande stuga, och det skulle göra min historia alltför lång och tröttsam, om jag skulle berätta för pastorn, hur pastorns ord hade sjunkit in i Elsas hjärta, och hur hon uttänkte det ena fintliga sättet efter det andra för att fylla sin sparbössa. Varje slant hon kunde spara, och varje slant, hon kunde tjäna, stack hon ned i den. Om våren och sommaren plockade hon vilda blommor, band dem i buketter och sålde dem till de bättre lottade människor, som foro förbi i sina bilar. Och om vintern stickade hon strumpor — stora, grova strumpor — alltför stora för hennes små fingrar att hålla i, men som hade god åtgång bland bondgummorna.

Och om och om igen plägade hon säga till mig: »Mormor, pastorn hade alldeles rätt, och jag känner mig så glad och lycklig nu, sedan jag har min »bössa för missionen. Känn, mormor, är den ej tung?»

Nå detta fortgick i fyra års tid. Med alla de slantar, som stoppades i den stora sparbössan, kändes den verkligen rätt tung. Jag lyfte på den ofta och jag undrade på samma gång, varför hon ej öppnade den och räknade över innehållet. Men hon gjorde det aldrig. Hon var tolv år fyllda, då hon en morgon medan hon letade efter tidiga blåsippor i skogen, förkylde sig svårt. Hon var en mycket bräcklig, liten varelse, och förkylningen slog sig på hennes lungor och dödade henne.

Strax innan hon dog, lämnade hon mig ett budskap till pastorn.

»Mormor», sade hon, »jag känner, att den gode missionären, skall komma tillbaka. Behåll sparbössan till dess, och när du lämnar honom den, så säg, att *Elsa gjorde vad hon kunde.*»

Jag har väntat alla dessa år för att giva sparbössan till pastorn», slöt den gamla gumman.

Barn, vet ni, vad denna lilla fattiga och klena flicka däruppe i ödebygden hade insamlat för de stackars hedningarna?

Joo, etthundratolv kronor och sextiofem öre!

Och det kan jag säga er, mina vänner, att ingen donation har skänkt mig en renare och sannare glädje, än lilla Elsas offer, ty jag kände, att Herren Jesus själv hade välsignat och hjälpt henne.»

Ernst Jotson.

(Ur Barnens Glädje.)

Insänd litteratur.

Anna Roos. Hennes liv och livsgärning av Visén Nyström. *Uppsala, J. A. Lindblads förlag.* Häft. 3:75. inb. 5:— kr.

En fin och sann levnadsteckning, som ger oss ett levande bevis på hur ett liv i helhjärtad tjänst och övervinnande tro av Mästaren själv utgestaltats. *E. F.*

Från Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag:

Pojkarna Rao. Verklighetsskildringar från Indien av Amy Lagerqvist. Häft. 2:—, inb. 3:—.

En levande, livfull skildring, som ger en god inblick i unga nykristnas livskamp i Indien. *E. F.*

Av serien **Missionsberättelser för barn** har utkommit n:r 13. **Den lilla vallpojken** av Ellen Österlind. **Lilla Devai** av Ester Peterson.

Tillkomme Ditt Rike, årsbok. 26 årg. 1931. häft. 1:25, kart. 2:—.

Stjärnan från Betlehem, utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, Uppsala. Pris 40 öre.

Varde Ljus, Svensk Missionskalender för 1932, 40:de årg. III. Redigerad av Nils Dahlberg. *Evangeliska Fosterlandsstiftelsens bokförlag.* Kart. 2:50.

Gamla kinesiska korsstyngsmotiv, av Ruth Nathorst. Ny samling mönster från Kina. *J. A. Lindblads förlag, Uppsala.* Pris 3:—.

Ett synnerligt värdefullt arbete, konstnärligt och pietetsfullt utfört med bevarande av tankar och symboler från den rent urgamla och kulturella handaslöjden.

E. F.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 37:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1932 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft gladjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för [illegible] vilket på olika sätt tagit sig [illegible] kilt beder red. att till prenum[illegible]arna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Frälsare. — Emilia Ulff †. — Från Red. och Exp. — Ev. Alliansens inbjudan. — Ett julminne. — Genom lidande till seger. — På hemväg. — Flickan, som gjorde vad hon kunde. — Insänd litteratur. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313075